

Giới thiệu Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu

Truyện Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu của tác giả Lữ An là một câu chuyện ngôn tình hay. Đây là câu chuyện về một cô gái nhà giàu bỗng chốc trở nên nghèo khó, lại xui xẻo gặp lại người mà cô từng vứt bỏ. Sống hai mươi mấy năm trên đời, chưa bao giờ Ngọc Thủy lại gặp phải những chuyện như thế này.

Một nhà ba người của gia đình cô, cha cô, mẹ cô và cả cô, chỉ còn lại duy nhất một tài sản, đó là căn nhà sang trọng nằm trong một khu dân cư ven sông dành cho giới trung lưu.

Thế nhưng trời tru thay là nó đã trở thành tài sản của ngân hàng. Bởi vì theo luật định, khi cha cô dùng căn nhà này để thế chấp vay vốn cho công ty của ông và trắng tay trong chuyện làm ăn bởi những biến động của nền kinh tế trong thời buổi khó khăn này, hiển nhiên là căn nhà đã không còn thuộc về họ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Từ bỏ tình yêu, tình yêu trở thành vĩnh cửu”

Sống hai mươi mấy năm trên đời, chưa bao giờ Ngọc Thủy lại gặp phải những chuyện như thế này.

Một nhà ba người của gia đình cô, cha cô, mẹ cô và cả cô, chỉ còn lại duy nhất một tài sản, đó là căn nhà sang trọng nằm trong một khu dân cư ven sông dành cho giới trung lưu. Thế nhưng trời tru thay là nó đã trở thành tài sản của ngân hàng. Bởi vì theo luật định, khi cha cô dùng căn nhà này để thế chấp vay vốn cho công ty của ông và trắng tay trong chuyện làm ăn bởi những biến động của nền kinh tế trong thời buổi khó khăn này, hiển nhiên là căn nhà đã không còn thuộc về họ nữa.

Vốn dĩ là một quản lý của chính công ty do ba mẹ mình làm chủ, cô phải thay cha cô gánh vác một phần nào đó, chăm chỉ học hỏi, tốt nhất cô đã sớm phải là cánh tay đắc lực của ông. Thế nhưng chỉ vì vẫn còn là một cô tiểu thư còn ham chơi hơn ham làm, thường xuyên lơ là trong công việc, cô đã không hề hay biết được tình trạng kinh doanh của công ty. Và rồi giờ đây, khi công ty phá sản, cô cũng trở thành người mất việc.

Nhìn vào tấm lịch để bàn, Ngọc Thủy biết, hôm nay mình sẽ lại bị một vài người từ ngân hàng Đông Dương tới. Nếu cô không nhanh chóng tìm cho cha mẹ mình một nơi nào đó để ở tạm, rất có thể cả nhà cô sẽ phải cuốn gói ra đường.

Nghĩ tới những người vô gia cư ngủ trên những băng ghế đá trong công viên, dơ bẩn, hôi hám, cô chợt cảm thấy cả người ớn lạnh.

Không, cô phải nhanh chóng tìm cho cha mẹ mình một nơi nào đó. Dù là có khó nhọc, vất vả một chút thì cũng phải ráng mà chịu đựng, để có thể có một chốn nương thân.

Cầm lấy di động, cô chán chừ. Những năm gần đây, cô trở thành một cô gái bất cần tất cả mọi thứ, đoạn tuyệt quan hệ với rất nhiều bạn bè. Bị ba mẹ ép phải trở về nước sau bốn năm du học Anh để tiếp quản công ty, cô cảm thấy mình như con chim nhỏ bị giam trong một chiếc lồng son mà mình không hề mong muốn. Và rồi cô đã phung phí thời gian đời mình vào những bữa tiệc, những cuộc vui chơi thâu đêm suốt sáng. Thế nên những người bạn mà trước đây cô từng thân thiết thì giờ đây đã không còn thường xuyên liên lạc. Cũng may là... Trong đầu cô chợt hiện ra một cái tên, vẫn có một người mà cô còn tin cậy được.

“Sau này, dù có thế nào, mày vẫn mãi là người bạn tốt nhất của tao”

Sau một lát do dự, cô cảm thấy mình nên vứt bỏ sĩ diện của bản thân đi. Bởi lẽ vào giờ phút này, cô tin chắc rằng chỉ có người bạn đó mới có thể giúp mình.

Chạm nhẹ vào màn hình điện thoại, cô gọi ngay cho người bạn thân năm cấp ba, người mà từ rất lâu rồi cô đã không còn liên lạc.

“A lô, Thủy phải không?” Phương Anh lên tiếng.

“Sao mày biết là tao gọi?” Ngọc Thủy tò mò.

“Có bao giờ mày đổi số điện thoại đâu mà tao không biết là mày!”

Sau một giây ngập ngừng, Phương Anh tiếp lời, giọng trầm trầm: “Thực ra... Tao vẫn chờ có một ngày mày gọi điện cho tao.”

Nghe tới đây, Ngọc Thủy cảm thấy như có một cái gì đó mắc nơi cổ họng. Quả thực cô đã rất lạnh nhạt và có lỗi với người bạn này biết bao nhiêu. Đã bao lâu rồi cô không liên lạc với Phương Anh? Đã bao lâu rồi cô quên đi người bạn thân nhất đã từng cùng mình trải qua những năm tháng vui vẻ tuổi học

trò? Giờ đây khi cô gọi cho Phương Anh thì cũng là lúc cô phải mặt dày đi nhờ vả bạn bè giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, Ngọc Thủy cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Phương Anh à, mày có thể giúp tao được không?”

Chỉ bằng một câu nói đó thôi, Phương Anh cùng chồng cô đã giúp Ngọc Thủy tìm được một chỗ để ở tạm. Đó là một căn nhà nhỏ và chỉ chưa đầy ba mươi mét vuông, với quá trình tìm kiếm rất nhanh chóng. Vì gia đình đã sắp cạn tiền, cô cần dọn tới một căn nhà nhỏ, để tiền nhà có thể rẻ đi một chút, để cô có thể tự mình trả được.

Nhìn ngôi biệt thự chứa đầy những vật kỷ niệm của mình, Ngọc Thủy không nỡ vứt bỏ. Cô tự nhủ rằng phải đem chúng tới nơi nào đó để gửi tạm, hoặc là đem chúng theo bên cạnh cô. Mà muốn đem theo, tất nhiên là phải cần thời gian để sắp xếp mọi thứ.

Tốn nhiều thời gian cho việc dọn nhà, Ngọc Thủy không né được kiếp số phải chịu lời qua tiếng lại với những nhân viên ưu tú kiêm “thu hồi nợ” từ ngân hàng Đông Dương nơi cha cô vay vốn.

Dù đã chuẩn bị trước tâm lý cho một cuộc chiến giữ cô và ngân hàng Đông Dương, ông trời vẫn cho cô một quà tặng bất ngờ.

Người mà ngân hàng Đông Dương cử tới, oái ăm thay lại chính là người mà cô từng quen biết, hay nói đúng hơn, đó là người từng có ân oán với cô.

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Ngọc Thủy thở dài một hơi. Chậm rãi bước ra mở cửa, Ngọc Thủy nhắm mắt lại, chỉ đơn giản là vì cô không dám nhìn vào họ, cũng một nỗi không muốn đối mặt với đám người đó, hoặc có lẽ chỉ đơn giản là cô cần chuẩn bị thêm chút tâm lý cho bản thân mình, trước khi cùng họ tranh chấp việc dọn ra khỏi nhà này.

“Chào cô, tôi là chuyên viên đại diện từ ngân hàng, có chút việc muốn thông báo với gia đình.”

Khi một giọng nói trầm ấm rót vào tai cô, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn lên, Ngọc Thủy giật mình. Cô sững sờ...

“Là anh?”

Mỉm cười nhìn cô không nói, nụ cười của anh ta nhẹ nhàng như một ngọn sóng trên mặt hồ tĩnh lặng vậy. Không đáp lại lời cô, anh ta chỉ nhìn cô chăm chú. Trong ánh mắt đó, cô biết, đó là vẻ thú vị của một người đang nhìn thấy kẻ thù của mình đang chết đuối. Ngoài ra trong ánh mắt đó, cô nhận thấy anh ta đang có chút vui mừng, thương hại xen lẫn hài lòng vì đã có thể đứng ngang người, lớn tiếng nói chuyện với cô.

“Cánh Trung ư? Tại sao lại là anh ta? Tại sao lại có thể như vậy được?” Trong đầu cô chợt hiện lên vô vàn câu hỏi. Cô rất muốn ngay lập tức hỏi lại anh ta. Thế nhưng cô có tư cách gì để hỏi anh ta đây?

“Không phải anh... nghe nói anh đi làm ăn xa ở một thành phố khác, anh... làm ngân hàng sao? Anh... về đây lúc nào vậy?”

Nhìn người đàn ông trước mặt, cô biết anh ta là ai. Nhưng cô vẫn chưa thể đặt anh ta ở vị trí nào trong cuộc đời mình: là người học cùng với cô thời trung học, là người từng quen biết cô rất rõ hay là người từng có nhiều khúc mắc với cô? Là bạn, là người yêu, hay là... kẻ thù? Cô nghe nói anh ta đã dọn đến thành phố khác để tìm kế sinh nhai. Vậy mà... Cô nào ngờ thành phố này lại bé nhỏ như vậy, khiến cô trong nhiều năm qua vốn không khi nào tình cờ gặp lại anh ta, nhưng lại có thể tương phùng anh ta trong một tình cảnh trở trêu như thế này: một người là con nợ, một người là đại diện của chủ nợ đến đòi tiền.

“Chào em!” Anh ta lên tiếng, rồi sau đó lại nở một nụ cười nhẹ nhàng như có như không. Thế nhưng... Rõ ràng là cô đang cảm thấy nụ cười đó tựa như là chế giễu cô.

“Em thấy lạ lắm sao? À phải rồi, ở trong mắt của em, tôi chỉ là một chàng trai nghèo khó năm đó, chỉ biết làm đủ mọi thứ rẻ tiền để em được vui vẻ.”

“Anh...”

Nhìn chàng trai trước mặt mình, cùng với chàng trai năm đó, quả thật vô cùng không giống nhau chút nào. Nếu như không phải họ là một, gương mặt “họ” giống nhau, thì cô cũng sẽ không thể tin được anh của hiện nay và anh của năm đó là cùng một người.

Chàng trai nghèo khó năm đó, dáng người cao gầy xanh xao, làm sao có thể sánh bằng chàng trai cao lớn đầy thu hút với nụ cười sắc bén như thế này.

“Không ai tắm hai lần trên một dòng sông”, thế giới quả nhiên biến đổi, vạn vật chuyển động không ngừng. Chỉ có điều, dường như ông trời cũng khá công bằng. Có lẽ nào, những thứ cô nợ anh ta, cô sẽ bắt đầu phải trả lại, từng thứ một, ngay từ lúc này?

Lữ An: Mình là người mới, thích sáng tác truyện nên vào đây đăng truyện, mong mọi người ủng hộ và góp ý. Xin cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Nhìn người con gái trước mặt mình, Cảnh Trung đột nhiên nhớ lại mười năm trước.

Lạnh lẽo... Cô độc...

Một mình anh nửa ngồi nửa quỳ rồi khụy xuống bên đường nhìn chiếc xe taxi nhanh chóng rời đi. Mà trong chiếc xe đó, người con gái mà anh từng cho là sẽ bên anh mãi mãi không xa rời, đã nhanh chóng vội vàng phá hủy lời hẹn ước giữa hai người, mang theo tất cả, kể cả trái tim hèn mọn của anh, lạnh lùng ra đi, chỉ để lại cho anh sự cô độc và tổn thương không thể nào lành lại.

Đó là cái ngày mà tự tôn và sự tin tưởng vào tình yêu của anh bị chà đạp đến thảm hại.

Nhếch môi nhìn cô gái trước mặt mình, anh thực sự rất muốn từng chút từng chút một nghiền nhỏ cô ra, quăng cô vào một góc nào đó không ai biết, ngoại trừ anh.

Nhận ra bản thân có một loại suy nghĩ điên rồ như vậy, Cảnh Trung chợt sững người. Lẽ nào anh lại còn có thứ ý tưởng muốn độc chiếm loại thuốc độc mang tên tình yêu đang đứng trước mặt mình hay sao?

Không, anh sẽ không còn bị cô tác động nữa. Hiện tại bây giờ, thứ anh còn chỉ là một nỗi đau và là một bài học sâu sắc từ nhiều năm về trước.

“Không mời tôi vào nhà à?”

Được anh nhắc nhở, Ngọc Thủy chợt như bừng tỉnh sau một loạt suy nghĩ giằng xé trong đầu, nghiêng người sang một bên, như để nhường chỗ cho anh vào nhà.

Nếu như là mười năm trước đây, có năm mơ Ngọc Thủy cũng sẽ không bao giờ mơ tới việc được gặp lại anh trong một hoàn cảnh như thế này. Còn Cảnh Trung, khi nhìn Ngọc Thủy, anh như một kẻ vừa thắng bài, đắc ý thường thức tâm trạng như cá nằm trên thớt của kẻ thua cuộc đang đứng trước mặt mình.

Hiểu được ánh nhìn đắc ý và có phần giễu cợt của anh, Ngọc Thủy chỉ biết nắm chặt tay thành nắm. Cô biết, cô không thể chờ anh nói tới việc cô và cha mẹ mình phải dọn khỏi nhà này. Cô cũng biết, cô phải lên tiếng trước anh, để bảo vệ sự tự tôn của mình, dù chỉ là thứ tự tôn chẳng còn đáng một xu nào hết.

“Anh yên tâm, chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi. Nội trong tuần này chúng tôi sẽ rời khỏi đây.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý để nói ra những lời này, song Ngọc Thủy vẫn cảm thấy có thứ gì đó nghẹn thất nơi cổ họng.

Đứng trước mặt cô, quan sát từng cử chỉ cùng biểu hiện của cô, Cảnh Trung không khỏi có chút dao động. Cũng may là ngay lập tức anh liền tự nói với bản thân mình rằng, người phụ nữ này đã cho anh rất nhiều vết thương, nước mắt của cô ấy đã từng là thứ vũ khí lợi hại nhất khi đối phó với anh. Thế nên, tuyệt đối không được phép mềm lòng.

“Tuần này thì lâu quá. Lẽ ra cả gia đình em phải dọn ra khỏi đây từ tuần trước kia.”

“Vậy anh muốn sao?” Nhận ra anh ta đang chèn ép mình, Ngọc Thủy ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào đôi mắt của Cảnh Trung.

“Em nói đã chuẩn bị xong rồi, chuẩn bị xong rồi thì chắc chỉ cần một hay hai ngày là đủ.” Cảnh Trung cao giọng lên tiếng.

Chậm rãi thoả mãn nhìn nét mặt của cô, anh tiếp tục: “Thật xin lỗi. Hiện tại thì tài sản duy nhất của gia đình em là căn nhà đẹp đẽ này đã thuộc về ngân hàng chúng tôi. Vậy nên ngân hàng chúng tôi có toàn quyền quyết định đối với tài sản của mình. Đạo này tình hình nợ xấu của các ngân hàng đang ngày một nghiêm trọng. Chúng tôi cần phải tìm cách xử lý nợ xấu sao cho hiệu quả. Thế nên phiền em và gia đình em nhanh chóng dọn ra khỏi đây trong thời gian sớm nhất.”

“Anh... Có phải anh muốn dùng việc công để báo thù riêng không? Lúc trước các chuyên viên khác từ ngân hàng tới đây đều không ép tôi phải dọn đi ngay lập tức như anh.” Ngọc Thủy tức tối.

“Bởi vì họ làm việc không hiệu quả như vậy nên ngân hàng mới phải cử người khác đi xử lý. Đối với những kẻ bám nhà không buông như mấy người thì lời nói dịu dàng nào có thể giải quyết nhanh gọn được chứ. Cũng may là ngân hàng đã cử tôi tới đây, để không còn ai có thể bị em làm cho xiêu lòng được nữa.”

“Anh...” Ngọc Thủy tức tối vô cùng.

“Được, tôi sẽ tìm cách dọn ra khỏi đây, trả lại tài sản quý báu này cho bọn hút máu ghê tởm như anh và ngân hàng của anh!” Nói xong câu đó, Ngọc Thủy nhanh chóng tiến nhanh tới cổng. Mở cổng ra rồi đứng bên cạnh cổng, cô làm động tác tiễn khách, như không muốn anh ta lưu lại nhà mình thêm phút nào nữa hết.

“Em sai rồi. Chúng tôi không phải là bọn hút máu người! Chúng tôi là huyết mạch của nền kinh tế! Chúng tôi cung cấp nguồn vốn để doanh nghiệp sản xuất kinh doanh! Nhưng có vay có trả! Trên đời này làm gì có thứ gì là miễn phí! Đạo lý đơn giản vậy mà em cũng không hiểu được à? Em đi du học lâu như vậy mà cách suy nghĩ cũng vẫn còn ở ao làng như vậy sao?”

Sau khi nghe xong câu trả lời có phần lớn tiếng của anh, cô cố gắng dần xuống con tức của mình.

“Mời anh về cho. Vẫn còn hai ngày. Nhà này vẫn là nhà của tôi!”

Nhìn cô đang đứng đờ đẫn tức giận, Cảnh Trung cảm thấy mình nên nói thêm gì đó để có thể thương thức được sự đau khổ của cô. Thế nhưng... Rốt cuộc thì anh vẫn không làm như vậy.

Chậm rãi bước ra khỏi cổng, Cảnh Trung không nói thêm lời nào nữa.

Để dọn ra khỏi nhà, Ngọc Thủy lại phải nhờ tới sự giúp đỡ của Phương Anh. Từ việc đóng gói đồ đạc đến chuyển dời vật dụng trong nhà, tất cả đều do Phương Anh thu xếp người tới giúp. Nhìn cách Phương Anh ăn mặc và qua lời đồn của bạn bè, Ngọc Thủy biết chồng Phương Anh là một người đàn ông thành đạt trong xã hội và rất yêu thương vợ mình. Nghĩ tới đây, Ngọc Thủy cảm thấy Phương Anh may mắn biết bao nhiêu.

Là một đứa con gái độc nhất trong gia đình khá giả, Ngọc Thủy quả thực xứng danh tiểu thư chân yếu tay mềm, bởi cô chưa từng động tay động chân vào rất nhiều việc, kể cả việc dọn nhà bề bộn như thế này. Ngày xưa lúc cô cùng Cảnh Trung bên nhau, việc gì cũng là Cảnh Trung làm giúp cô cả. Thế mà lúc đó cô vẫn cảm thấy mệt mỏi và khó chịu vô cùng.

Lúc dọn ra khỏi nhà, chính thức rời khỏi căn biệt thự mà mình từng sống, cha mẹ cô đã đứng trước cổng rất lâu. Đứng bên cạnh cha mẹ mình, cô nhìn thấy mẹ cô lấy tay quệt đi từng giọt nước mắt. Cô hiểu, không gì đau xót bằng cơ nghiệp và tài sản của mình tan thành mây khói, đặc biệt là khi cha mẹ cô đã bước vào tuổi xế chiều.

Nhìn cha mẹ đau khổ, Ngọc Thủy cảm thấy bất lực vô cùng. Từ mười năm trước, lúc cô lựa chọn rời bỏ Cảnh Trung, cô hoàn toàn ý thức được việc mình làm và chưa bao giờ cảm thấy hối tiếc về điều đó. Bởi lẽ con người ta không thể sống thiếu tiền. Nếu không có tiền, làm sao con người có thể duy trì hạnh phúc được cơ chứ? Cũng như cha mẹ cô lúc này, mọi đau khổ cũng xuất phát từ tiền bạc và tài sản đó thôi.

Cuộc sống này vô cùng thực tế, thực tế đến mức khiến người ta sợ hãi. Nếu như mười năm trước Ngọc Thủy có thể cùng Cảnh Trung tô vẽ nên một cuộc sống màu hồng về “một túp lều tranh hai quả tim vàng”, thì giờ đây cô chỉ còn biết cười khẩy cho những suy nghĩ vô cùng ấu trĩ đó của mình. Hóa ra cô đã từng có lúc ngây thơ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Còn thứ vắc xin cực mạnh để chống cự với căn bệnh tình yêu ư? Đơn giản thôi, đó chính là thực tế cuộc sống...”

Lúc rời xa căn nhà yêu dấu của gia đình để đến với một nơi ở mới, nói đúng hơn là một chỗ trọ tạm bợ và nhỏ hẹp trong suy nghĩ của cô, Ngọc Thủy chỉ cảm thấy có chút đau lòng và lo lắng cho cha mẹ của cô. Cô sợ rằng cha mẹ cô sẽ khó lòng thích nghi được với một nơi ở đơn giản, tù túng, nhỏ hẹp mà họ sẽ phải đối mặt trong những ngày tháng sắp tới.

Trên đường đi từ nhà mình tới nơi ở mới, Ngọc Thủy không hề hay biết được rằng, có một người đang âm thầm theo dõi cô và gia đình cô từ xa.

Sau hai ngày dọn tới chỗ trọ, nhờ sự giúp đỡ của Phương Anh, mọi thứ bắt đầu trở nên dễ dàng hơn. Cha mẹ cô đã bắt đầu thích nghi. Chỉ có điều sau một tuần dọn tới nơi này, căn bệnh cao huyết áp của cha cô đột nhiên trở nặng.

Vì bận rộn lo lắng đưa cha cô vào nhập viện, cô tất bật đến nỗi không có thời gian để chăm chút cho hồ sơ xin việc của mình.

Tiền sắp cạn, cha lại bắt đầu ngã bệnh, cô chẳng còn có thể ngồi yên được nữa. Chỉ ít thì cô cũng phải tìm cách nào đấy để có thể nuôi sống bản thân và lo được cho cha mẹ mình.

Là một người du học bốn năm, Ngọc Thủy tin chắc rằng cô có thể dễ dàng tìm được một công việc phù hợp, với một mức lương ít nhất cũng phải trên vài nghìn đô. Thế nhưng mọi thứ không bao giờ hoàn hảo như người ta vẫn tưởng. Sau gần một tháng đăng hồ sơ lên mạng và ứng tuyển vào vài vị trí lương cao, cô vẫn không nhận được một chút phản hồi nào.

Vốn quen với lối sống trước đây, Ngọc Thủy nhanh chóng gọi taxi đến một trung tâm thương mại quen thuộc. Đây là trung tâm mà cô thường ghé mua sắm mỗi lúc cảm thấy buồn.

Như một người phụ nữ bình thường luôn tìm cách nào đấy để giải toả bản thân khỏi những điều đau lòng của thực tế cuộc sống, Ngọc Thủy chọn cách mua sắm điên cuồng. Chỉ có điều là lần này cô đã không còn có thể mua mọi thứ một cách vô tội vạ như trước. Nếu như trước đây cô chỉ việc quẹt thẻ một lần là có thể gom hết mọi thứ mình thích về nhà, thì giờ đây, cô chỉ có thể chạm đến một chút rồi nhanh chóng lướt qua.

Nỗi đau của kẻ không có tiền thật chua chát, Ngọc Thủy nghĩ. Ngày xưa nếu như cô đã từng khinh thường những kẻ không có tiền, nói đúng hơn là những kẻ không có khả năng làm ra tiền để tiêu xài bao nhiêu thì bây giờ cô lại phải trải qua cảm giác đó bấy nhiêu.

Thần thờ bước ra khỏi trung tâm thương mại, Ngọc Thủy chỉ biết lang thang vào công viên.

Nhìn những chiếc lá xanh biếc trên tán cây, nhìn những đôi bạn trẻ yêu nhau ngồi tựa vào nhau trên băng ghế đá, cô đột nhiên cảm thấy có gì đó quen thuộc.

Phải rồi, đã từng có lúc cô và Cảnh Trung cùng nhau chìm đắm trong sự dâng trào cảm xúc gọi là tình yêu đó. Thứ cảm giác đó quả thực là thứ cảm giác ngọt ngào lừa gạt con người một cách gần như hoàn hảo. Còn thứ vắt xin cực mạnh để chống cự với căn bệnh tình yêu ư? Đơn giản thôi, đó chính là thực tế cuộc sống.

Quay đầu bước đi để tránh phải thấy cặp tình nhân ngồi ở băng ghế đá, Ngọc Thủy không biết rằng cô đang tự lừa dối chính mình. Từ trong sâu thẳm trái tim cô, cô hiểu, cô chỉ biết trấn an rằng mình đã lựa chọn đúng khi từ bỏ tình yêu mà không hề biết rằng cô thực chất có bao nhiêu tiếc nuối cho mối tình dang dở đó.

Tìm không được việc qua mạng, Ngọc Thủy bắt đầu chuẩn bị hồ sơ xin việc để đi nộp trực tiếp ở nhiều nơi. Tại mỗi công ty cô tới, họ đều bất ngờ và khen ngợi khi cô có khả năng tiếng Anh vô cùng tốt, nhưng đều đưa ra mức lương mà cô không hề muốn.

Từ chối làm việc cho những công ty trả lương thấp như vậy, Ngọc Thủy ôm hy vọng chờ đợi vào một công việc lương cao.

Trớ trêu thay là ở một vài nơi mà cô kỳ vọng, họ thậm chí còn nhìn cô bằng một ánh mắt xem thường.

Nuốt trái đắng vì không tìm được một công việc với mức lương như ý, Ngọc Thủy cảm thấy vô cùng bế tắc. Nếu như cô không tìm được một mức lương ít nhất trên nghìn đô, làm sao cô có thể sống với số tiền ít ỏi. Và lại cha cô đang ngã bệnh, dù là căn bệnh không phải hiểm nghèo nhưng lại tốn rất nhiều chi phí. Không chỉ tiền thuốc men, tiền khám bệnh định kỳ, cô lại còn phải lo thêm tiền mua thực phẩm chức năng cho cha cô bồi bổ nữa. Chỉ cần nghĩ tới đây thôi là cô lại cảm thấy bế tắc nữa rồi.

Giác quan của phụ nữ đúng là một thứ không thể nào lý giải được. Khi đang trên đường từ công viên về căn nhà trọ mà cô đang tá túc, cô luôn cảm giác được rằng có một người đang ở phía sau lưng mình. Khi quay đầu lại và tìm kiếm phía sau, cô phát hiện ra một bóng dáng phía xa xa, lẩn khuất nơi góc đường.

Và rồi cô nhanh chóng bất ngờ khi nhận ra người đó là ai.

Bởi vì mãi mê theo dõi quan sát cô, Cảnh Trung không hề dời mắt khỏi người con gái đang chậm rãi bước trên con đường bên kia, thế nên anh nhanh chóng nhận ra rằng cô nàng đã phát hiện ra mình. Khi nhìn thấy cô từ từ di chuyển về phía anh, vốn dĩ nên trốn đi, hoặc nhanh chóng rời khỏi nơi này, thế mà anh đã không làm vậy.

Có một thứ gì đấy trong lòng anh bảo với anh rằng phải đứng yên tại chỗ. Tất nhiên đó là thứ cảm giác muốn khao khát được nhìn thấy người mà mình mong nhớ. Chỉ tiếc là anh chẳng dám nhận ra.

“Chào chuyên viên ngân hàng, sao lại gặp anh ở đây được ta?”

Khi hình dáng của cô càng ngày càng chân thực trước mắt anh, anh lại có cảm giác mình đang bị ảo ảnh. Mười năm trước, cô đã là một thứ ảo ảnh đến với anh trong nhiều giấc mơ, cả những giấc chiêm bao tươi đẹp lẫn những cơn ác mộng. Thế mà giờ đây khi cô đang đứng trước mặt anh, anh lại cảm thấy như đang nhìn thấy ảo ảnh của cô.

Cô là mộng, là tình yêu, là giấc mơ, hay chỉ là một thứ quá khứ đã quá đỗi xa vời.

“Em vốn dĩ biết tại sao tôi tới đây mà.” Anh trầm tĩnh đáp lại, yên lặng nhìn cô.

Chỉ một thoáng sợ hãi, cô đột ngột không dám nhìn vào ánh mắt đó của anh. Nói chính xác hơn thì cô không muốn lại một lần nữa sa vào ánh nhìn của anh thêm một lần nào cả.

Nhếch miệng cười khẩy với anh một tiếng, cô cao giọng: “Anh đến để xem tôi khổ sở vật thế nào chứ gì. Sao rồi, anh có hài lòng vì những gì mình đang nhìn thấy không?”

Anh im lặng không đáp.

“Sao lại không nói? Hôm đó anh làm khó làm dễ tôi lắm cơ mà. Hay anh đã quên rằng tôi là người đã bỏ rơi anh từ mười năm về trước.”

“Chuyện đã qua rồi, em đừng nhắc lại có được không?” Anh vẫn duy trì vẻ từ tốn.

“Nếu không nhắc lại, vậy thì... cảm ơn anh. Không nhắc lại, vậy thì... mọi thứ giữa tôi và anh đều là chuyện của quá khứ. Nhà của tôi đã thuộc về ngân hàng các anh rồi. Chúng ta... đừng dính líu gì nhau nữa cả.” Nói xong, cô nhanh chóng quay người bỏ đi.

Dĩ nhiên là Cảnh Trung ngay lập tức dùng tay mình siết chặt lấy tay cô.

“Muốn đi sao? Em hết lần này tới lần khác cứ nói rằng không muốn liên quan tới tôi nữa, lúc xưa cũng vậy bây giờ cũng vậy. Em cho là em có quyền chủ động mà rũ bỏ hết mọi thứ, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, muốn vứt thì vứt muốn bỏ thì bỏ. Em cho rằng em bây giờ còn có quyền nói với tôi những lời như vậy nữa sao?”

Bàn tay anh bỗng siết lại thật chặt khiến cô phải đau đớn kêu ra tiếng. Anh cảm thấy đau, thế thì cô cũng phải đau giống anh.

Dùng hết sức lực của mình vùng khỏi tay anh, cô quay người lại.

“Rõ ràng là chúng ta có còn liên quan gì nữa đâu. Anh còn ôm cái ảo tưởng là tôi và anh còn bên nhau như mười năm trước à?”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, lặng lẽ không nói. Không gian giữa hai người bọn họ bỗng trở thành một thứ không khí im lặng đáng sợ.

“Thế anh muốn tôi phải thế nào? Anh nói đi!”

Tiếp tục nhìn cô, ánh mắt anh ngày càng trở nên đáng sợ.

Để phá tan sự im lặng này, cô đành phải chủ động lên tiếng: “Được, lúc trước là tôi nợ anh, bây giờ anh muốn tôi trả nợ phải không? Anh muốn sao cũng được, muốn thế nào thì tùy. Dù sao thì cuộc đời tôi cũng đã trở nên tăm tối như thế này rồi. Có thêm anh góp vào nữa thì cũng chẳng sao.”

Nói xong câu đó, Ngọc Thủy bỗng thấy cay xè nơi hốc mắt. Cô nhanh chóng nhận ra rằng bản thân cô đã trở nên yếu đuối vô cùng.

“Được, là em nói rồi đó.” Cảnh Trung đột ngột nở nụ cười quỷ dị.

Anh tiếp tục: “Nhưng em yên tâm, tôi sẽ không bắt em trả nợ gì cả. Tôi chỉ muốn em trở lại bên cạnh tôi mà thôi.”

“Anh...” Ngọc Thủy sửng sốt. Lẽ nào anh ta đang muốn cô trở lại bên cạnh anh ta, rồi lại đá cô đi như năm xưa cô đã từng chia tay anh hay sao? Không ngờ anh ta cũng biết dùng cái cách trả thù hèn nhất như vậy. Mười năm rồi, đúng là chẳng có gì còn có thể trường tồn. Tình cảm thay đổi, tính tình thay đổi, cả con người cũng thay đổi theo.

“Được, tôi sẽ trở lại bên cạnh anh.”

Bất ngờ vì cô nhanh chóng trả lời như thế, anh cảm thấy có một chút hoang mang. Hoá ra anh không hiểu lắm về con người cô như anh đã tưởng. Nhìn cái cách cô trả lời anh, anh thậm chí đoán được rằng có lẽ cô cũng đã hiểu anh muốn làm chuyện gì.

“Có điều, cái gì cũng có giới hạn của nó. Anh muốn tôi trở lại bên cạnh anh thì cũng phải có thời hạn.”

Cảnh Trung thoáng sửng sốt. Anh không biết nói gì để đáp lại lời cô. Sự nhanh chóng chấp nhận lời đề nghị bên nhau của cô làm anh bối rối.

“Một năm. Anh muốn tôi bên anh thế nào thì tùy ở anh. Nhưng sau một năm thì chúng ta sẽ mãi mãi chấm dứt tất cả.”

Cô thờ dãi rồi tiếp tục: “Cũng bằng với khoảng thời gian một năm lúc tôi bên anh mười năm trước.”

“Tôi không đồng ý!” Cảnh Trung lên tiếng.

“Em đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi phải không? Em vẫn còn nghĩ tình cảm là trò đùa nên muốn chấm dứt sau một năm là chấm dứt à? Em ra thứ điều kiện vớ vẩn như vậy thì đừng hòng tôi chấp nhận!”

Ngọc Thủy cười nhạt: “Vậy thì thôi. Nếu anh đã không muốn thì chúng ta vẫn đường ai nấy đi như cũ. Tôi cho anh cơ hội được bắt tôi làm những điều anh muốn, vậy mà anh còn không chấp nhận.”

Cô tiếp tục: “Nếu đã vậy thì về sau tốt nhất tránh xa tôi một chút. Đừng có rảnh rỗi bỏ cái ngân hàng quý báu của anh mà đến đây làm phiền tôi!”

Trong lúc anh còn đang sửng sốt bối rối, Ngọc Thủy nhanh chóng rảo bước về con đường dẫn vào nhà mình.

“Được, một năm thì một năm!” Cảnh Trung nói lớn.

Không quay đầu lại nhìn anh, Ngọc Thủy chỉ sửng sốt giây lát. Sau đó cô chậm rãi bước đi trên lối nhỏ vào nhà trọ, cất giọng trả lời anh bằng một câu gọn lỏn: “Cứ như vậy đi.”

Từng bước từng bước tiến về phía nhà, Ngọc Thủy không ngờ bước chân của mình lại vẫn còn nặng nề như vậy.

Mười năm trước, lúc cô rời bỏ anh, mỗi bước chân của cô đều khó nhọc vô cùng. Lúc đó, những tưởng rằng mình sẽ được giải thoát khỏi cuộc sống tối tăm khốn khổ, cô đã nghĩ mình sẽ ra đi một cách nhẹ nhàng yên ổn. Thế nên khi đó cô đã không hề lường trước được là lúc rời bỏ anh, cô như mất đi một thứ mà cô mãi không thể nào tìm lại được.

Thật không ngờ, cảm giác nặng nề u ám đó vẫn bám theo cô sau mười năm trôi.

Lúc tiến gần tới cổng, có một người đang lẳng lặng nhìn cô. Đứng chờ cô trước cửa không ai khác hơn chính là mẹ của cô.

“Thủy, có phải mẹ vừa thấy Cảnh Trung?”

“Không phải đâu mẹ, mẹ nhìn lầm thôi.” Cô giả vờ.

“Con đừng gạt mẹ, rõ ràng là nó!”

Mẹ cô tiếp tục chất vấn: “Con với nó đã bắt đầu lại sao?” Bà vô cùng lo lắng.

“Mẹ à, không có chuyện đó đâu. Con và anh ta chỉ tình cờ gặp lại nhau thôi.”

Không bỏ qua cho cô, mẹ cô tiếp tục nói những câu mà năm xưa bà vẫn thường hay nói: “Ngọc Thủy à, con và nó vốn không có khả năng ở bên nhau được đâu. Con với nó không thuộc một tầng lớp. Mẹ đã từng nói với con rồi con có còn nhớ không? Chúng ta không thể nào sống với người nghèo được. Cuộc sống của con là phải sống trong giàu sang. Con có hiểu không?”

“Mẹ à, chúng ta đâu còn giàu sang gì nữa. Mẹ cần gì nghĩ rằng con còn là một người cao quý giàu sang. Chúng ta đâu còn như trước đây đâu mẹ.”

“Nhưng con phải hiểu là bây giờ dù chúng ta không có tiền nhưng không có nghĩa là con phải lấy một đứa nghèo hèn. Con phải lấy chồng giàu. Con hiểu không? Chỉ có sống với người giàu thì chúng ta mới cảm thấy hạnh phúc được. Tiền không mua được hạnh phúc nhưng nếu không có tiền thì hạnh phúc chẳng còn là cái gì nữa cả.”

“Con hiểu con hiểu con hiểu!” Nói xong câu đó, cô nhanh chóng rào bước vào phòng, đóng sập cửa lại.

Cô hiểu, tất nhiên là cô hiểu. Cái cảm giác sống cuộc sống nghèo khó đó, cô làm sao có thể quên được cơ chứ. Chỉ là để đánh đổi lấy cuộc sống mà mình muốn, cô đã phải lựa chọn từ bỏ một thứ quan trọng của cuộc đời mình.

Tình yêu, liệu rằng nó có tồn tại đến khi hai người trở nên già nua hay không? Cô không biết, mãi mãi cũng không biết, vì cô đã không dám thử, vì cô đã từ bỏ ngay khi nó bắt đầu.

Nằm trên giường, bật bản nhạc “Hải âu yêu cá” của Châu Kiệt Luân, cô chợt nhớ tới những kỷ niệm của cô và anh. Tình yêu đẹp để nhanh chóng lụi tàn, nhưng người ta sẽ không thể nào quên được vẻ đẹp của nó, rục rờ, đắm say.

Chỉ tiếc là cô và anh, tựa như hải âu yêu cá, vốn dĩ chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

“Quay đầu bỏ đi, chia tay không nói nên lời

Hải âu yêu cá, chỉ là ngoài ý muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chương 4:

Buổi tối hôm đó Ngọc Thủy nằm trần trọc cả đêm. Cô nhớ lại những lời nói của mẹ cô vào mười năm về trước.

“Đàn ông, năm hai mươi tuổi thì có thể yêu con đến chết đi sống lại, nhưng đến khi con ba mươi, bốn mươi thì sao? Tất nhiên là họ sẽ không còn yêu con như trước nữa.”

“Phụ nữ lúc nào cũng chịu nhiều thua thiệt. Đàn ông ba mươi bốn mươi thậm chí năm mươi cũng còn rất khoẻ mạnh phong độ, còn có thể của gái, còn có thể tìm được bồ nhí xinh đẹp. Còn phụ nữ thì sao? Phụ nữ đến lúc bốn mươi đã không còn xinh đẹp nữa, chỉ sống dựa vào cái gọi là trách nhiệm của đàn ông.”

“Thế nên con phải hiểu, tình yêu không bao giờ lâu bền và mãi mãi. Khi hiểu được điều đó, những người phụ nữ như chúng ta mới không cảm thấy đau khổ khi mất đi bất cứ thứ gì liên quan đến tình yêu.”

Nghĩ đến những câu nói đó, Ngọc Thủy giật mình không ngờ rằng cô vẫn còn nhớ như in từng câu từng chữ đến như vậy.

Mười năm trước, những lời nói đó đã rất hiệu quả với cô. Chúng không chỉ làm cô dao động mà còn khiến cô dần dần tin tưởng.

Vào thời điểm ấy, lúc cô cùng Cảnh Trung cứ quyết bám lấy nhau trong một căn trọ nhỏ chật chội, tồi tàn, khi những xung đột hằng ngày phát sinh, cô mới thấy thấm thía cái gọi là sự lâu bền có thời hạn của tình yêu khi bị cuộc sống bào mòn.

Thế nhưng dù đã từng dễ dàng từ bỏ tình yêu, cô vẫn không ngờ rằng bản thân mình lại khó có thể từ bỏ cái quá khứ như bám rễ trong lòng mình đến vậy.

Sáng hôm đó, lúc cô tỉnh dậy thì đã là gần chín giờ sáng.

Nhìn qua tấm lịch, cô biết hôm nay là chủ nhật, mà chủ nhật thì cô sẽ được gặp Phương Anh.

Chỉ mới thoáng nghĩ tới Phương Anh thôi mà cô nàng đã tới thật. Bất ngờ là hôm nay Phương Anh không dùng taxi như thường lệ. Đưa cô tới đây là một chiếc Audi màu trắng.

Nhìn chiếc Audi đậu ngay trước cửa nhà mình rồi nhanh chóng rời đi, Ngọc Thủy chợt nhớ đến chiếc Audi mình từng đi lúc còn ở Mỹ. Chỉ tiếc là lúc về nước, nhìn đường phố đông nghịt người một cách đáng sợ, cô không dám sắm cho mình một chiếc xe nào. Cô chỉ dám đi taxi hoặc xe hơi của cha cô, tất nhiên là ông có một tài xế riêng.

“A, Phương Anh, con đã tới rồi, con mau vào nhà đi.” Mẹ cô nhiệt tình chào đón Phương Anh.

“Dạ, con chào bác. Đây là một ít tổ yến con mới mua.”

Nhìn thấy Phương Anh trao vội hộp đồ cho mẹ mình, Ngọc Thủy áy náy vô cùng:

“Phương Anh, mày đến nhà tao thăm tao là đã tốt lắm rồi. Mày còn bày vẽ mua quà cáp làm gì vậy hả?”

Mẹ cô ngắt lời: “Cái con này, người ta đã có lòng mà con còn nói vậy sao... Phương Anh à, con đừng để ý tới nó. Bác cảm ơn nha. Con ngồi đi.”

“Dạ con cảm ơn.”

Sau khi lấy nước cho Phương Anh, mẹ Ngọc Thủy vào nhà sau để cô và Phương Anh tự nhiên trò chuyện.

“Thủy, mày tìm được chỗ làm chưa?” Phương Anh lên tiếng trước.

“Vẫn chưa.”

“Hay mày vào công ty của tao và chồng tao đi. Chồng tao cũng đang cần người.”

Ngọc Thủy ngắt lời: “Không cần đâu, tao không cần mày giúp tao tới như vậy, mày đã giúp tao nhiều quá. Để tao tự tìm việc được rồi. Tao không thể nào dựa vào mối quan hệ giữa tao và mày để tiến vào công ty chồng mày được.”

Phương Anh mỉm cười: “Mày yên tâm đi, chồng tao không có khó xử gì đâu. Anh đang cần người mà. À mà mày cũng biết chồng tao nữa.”

Ngọc Thủy sững sờ: “Tao biết chồng mày sao?”

Phương Anh trầm đi: “Ừ”

“Vậy chồng mày là...” Ngọc Thủy bắt đầu nghĩ đến những người mà cô từng quen biết.

“Là Hải Thành.”

Ngọc Thủy bất ngờ: “Cái gì? Là Hải Thành sao?”

Cô tiếp tục: “Không thể nào. Tao từng nhìn thấy trên báo. Phó Tổng giám đốc Tập đoàn Hoa Thịnh là Thomas Dương... Là Dương Hải Thành sao?... Nhưng rõ ràng Thomas Dương không hề giống Hải Thành mà...”

Phương Anh giải thích: “Là vì lúc anh ở Mỹ du học, anh từng bị tai nạn xe. Sau đó anh phải đi phẫu thuật thẩm mỹ. Cho nên gương mặt bây giờ cùng gương mặt mười năm trước đây là không giống nhau cho lắm.”

“Hoá ra là vậy. Nhưng mà, nếu tao nhớ không lầm thì trước đây hai người đã chia tay nhau, sao bây giờ lại...”

Phương Anh mỉm cười: “Là anh quá cố chấp với tao.”

Nghe Phương Anh nói vậy, Ngọc Thủy cũng cảm thấy sự đời khó lường trước được điều gì. Ngày xưa lúc cô và Phương Anh cùng học trung học,

chuyện giữa Phương Anh và Hải Thành là điển hình của một câu chuyện tình không có kết quả, khi mà họ thuộc về hai thế giới quá khác nhau. Vậy mà đến bây giờ, họ lại còn có thể đến được với nhau.

“Tao vốn dĩ không thích hợp làm con dâu của một gia đình giàu có. Mà cũng biết rồi đó. Lúc xưa mẹ của anh rất ghét tao, bây giờ vẫn vậy.”

“Tao không muốn sống trong thế giới của anh, lúc thì tiệc tùng, lúc thì xã giao này nọ. Nhưng biết làm sao bây giờ, tao trốn không thoát.”

Trầm ngâm vài giây, Phương Anh dường như đang nhớ đến Hải Thành. Ngọc Thủy nhìn cô bạn của mình, ánh mắt của cô ấy, là vô cùng dịu dàng cùng tiếc nuối.

“Thứ liên kết duy nhất giữa một đứa con gái nghèo như tao và một người có địa vị như anh chỉ có một...”

Nghe tới đây, dù không cần suy nghĩ thì Ngọc Thủy cũng đoán được Phương Anh đang nói đến điều gì.

“Nếu không còn tình yêu, có lẽ tao sẽ chạy khỏi anh thật xa.”

Nghe Phương Anh trải lòng, Ngọc Thủy cảm thấy có gì đó như nhắc tới bản thân mình. Trong khi Phương Anh và Hải Thành vì tình yêu mà liên kết lại với nhau, vì tình yêu mà Phương Anh từ bỏ cuộc sống mà cô ấy muốn, thì cô lại vì cuộc sống mà từ bỏ tình yêu.

Tình yêu, lại là tình yêu. Cuộc đời quả thực trớ trêu...

“Vậy mày đến công ty của chồng tao làm nha.” Phương Anh đột ngột lên tiếng.

“Không được, mày để tao tự tìm việc đi mà. Tao tự lo liệu được cho mình.” Ngọc Thủy kiên quyết từ chối.

Sau khi Phương Anh rời khỏi nhà cô, chiều hôm đó cô lại nhận được điện thoại của một người. Dĩ nhiên thì không ai khác hơn đó chính là Cảnh Trung, đại hạn của cô, cái cây bám rễ không buông trong lòng cô từ nhiều năm nay.

Hẹn cô ra công viên, cô thật sự muốn biết anh ta rồi sẽ giờ trò gì.

Lúc cô đến nơi mà anh ta hẹn, nhìn thấy bóng lưng to gầy nhưng nhìn có vẻ cường tráng của anh ta, cô lại không khỏi sa vào thứ cảm giác của mười năm trước.

Nhớ nhưng, khao khát, cô muốn mình được ôm lấy bóng lưng cao gầy đó. Cô biết, bóng lưng của anh đã từng ấm áp và an toàn biết nhường nào.

Thở dài một hơi để lấy lại trấn tĩnh, Ngọc Thủy hiểu, quá khứ giữa cô và anh vẫn cứ bám lấy cô. Cô cũng hiểu, quá khứ vẫn chỉ là quá khứ. Dù có cố gắng khơi gợi lại quá khứ như thế nào, thì mọi thứ cũng chẳng thể quay về được nữa.

“Anh hẹn tôi ra đây để tỏ tình à?” Vừa dứt lời, cô nhanh chóng ngồi xuống phần ghế ngay bên cạnh anh ta.

“Tỏ tình gì chứ, không phải chúng ta đã rõ tình cảm của nhau từ mười năm trước rồi sao?” Anh bật cười.

Im lặng một lát, Ngọc Thủy lên tiếng trả lời: “Vậy anh muốn làm gì?”

“Em đừng có suốt ngày nói với tôi bằng cái giọng điệu đó. Tôi muốn làm gì nghĩa là sao? Em cho rằng tôi muốn lợi dụng gì ở em à?” Cảnh Trung bắt đầu nổi cáu.

Nhìn thấy dáng vẻ sắp sửa giãy nảy lên của anh, Ngọc Thủy lại muốn thêm dầu vào lửa. Cô cười nhạt: “Sao anh nóng tính vậy. Chẳng giống anh trước đây chút nào. Không phải anh muốn bắt đầu lại là để trả thù tôi hay sao? Tôi cho anh cơ hội để làm điều anh muốn. Anh mau chóng làm những điều mình muốn đi.”

“Em lúc nào cũng có cái thái độ như ban ơn người khác vậy. Em cho là em đoán được người khác nghĩ gì sao? Em đừng có mà tự cho mình là ta đây giỏi.”

Cô tiếp tục chế giễu anh: “Vậy chẳng lẽ vì anh yêu tôi quá nhiều, không thể quên được tôi nên mới muốn nói lại tình xưa với tôi hay sao?”

“Nếu phải thì sao?” Anh nhẹ giọng, quay sang nhìn cô với vẻ mặt thật trấn định.

“Anh tưởng tôi là đứa ngu si đần độn à?” Dứt lời, cô nhanh chóng bật dậy, rào bước khỏi nơi anh ngồi.

Dù chỉ có một phần trăm cho rằng lời anh nói là sự thật thì sự dao động trong lòng cô quả thực không hề nhỏ chút nào.

Cô biết, anh lừa cô, nhưng cô thì lại vì lời nói lừa dối ấy mà cảm thấy đau lòng.

Chưa kịp bước đi thật xa thì giọng nói của anh đã kéo cô trở lại.

“Em đã hứa là sẽ ở bên cạnh tôi một năm. Hôm nay mới là ngày đầu tiên mà em lại chạy trốn nhanh đến vậy.”

Y như Cảnh Trung mong đợi, Ngọc Thủy lập tức trở lại bên cạnh nơi anh ngồi.

“Mình đi ăn thôi.”

Vừa dứt lời, Cảnh Trung nắm lấy tay Ngọc Thủy, nhanh chóng kéo cô theo mình.

Nhìn anh nắm lấy tay cô, Ngọc Thủy bỗng chốc rơi vào trạng thái không biết phải làm thế nào. Cô bối rối, đến tuổi này mà vẫn còn bối rối. Cô không hiểu tại sao mình lại không chịu thoát ra khỏi bàn tay đang nắm chặt đó của anh. Thế nên cô cứ để mặc anh đưa cô đi đến nơi nào mà anh muốn.

Nơi anh đưa cô đến là một quán phở lề đường.

Nhìn vào quán phở có phần sơ sài nhưng sạch sẽ này, Ngọc Thủy có chút ngán ngại. Ngay khi Cảnh Trung đã ngồi vào ghế, cô vẫn còn do dự không muốn ngồi xuống chút nào.

“Sao em còn chưa ngồi?” Cảnh Trung lên tiếng.

“Anh hẹn hò tôi ở một địa điểm lãng mạn như thế này à? Phở ba mươi nghìn đồng. Xin lỗi anh chứ tôi ăn phở thì không bao giờ ăn ở mức giá như thế này. Ăn như thế này thì chỉ toàn là bột ngọt. Anh muốn chết sớm à?” Khi cô vừa dứt lời, vài cặp mắt ngồi ở các dãy bàn bên cạnh lập tức bắn thẳng về phía cô.

“Ngồi xuống đi, em ầm ĩ quá.”

“Em đã nói là ở bên cạnh tôi một năm thì dù em không muốn ăn cũng nên đợi tôi ăn xong chứ.” Anh điềm đạm trả lời, trái ngược với sự ngạo mạn cùng khó chịu của cô.

Nhận thấy anh nói cũng có lý, cô từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh.

Sau khi tô phở của anh được dọn ra, anh từ từ bỏ rau, trộn đều mọi thứ, từ từ thưởng thức bữa ăn nhẹ của mình.

Không khí giữa cô và anh trở nên tĩnh lặng đến lạ lùng.

Cúi đầu tập trung ăn uống được một lúc, Cảnh Trung ngước đầu, nhìn ngang qua rồi bất giác ánh mắt của cô. Chỉ trong một tích tắc thôi, anh nhận ra có một vài giọt nước li ti đang thành hình trong đôi mắt ấy.

Ngay lập tức, anh dùng thìa kẹp lấy miếng thịt bò, đưa lên gần sát miệng cô.

“Có muốn ăn thịt không?” Anh nhẹ nhàng hỏi cô.

Đứng người nhìn động tác của anh, Ngọc Thủy giật mình, rồi sau đó cô vùng đứng dậy, quay đầu đi khỏi quán, không cần nói với anh dù chỉ một lời nào nữa cả.

Cô phải đi thật nhanh, phải trốn thật nhanh...

Nhìn người con gái rời khỏi mình thêm lần nữa, Cảnh Trung cảm thấy không vui vẻ gì. Thế nhưng, anh rất thoải mái.

Trời bắt đầu mưa, những giọt mưa li ti rơi xuống, cả con đường phủ một màn mưa mỏng. Cảnh Trung ngồi lặng lẽ ăn hết tô phở, nhớ về một đôi nam nữ yêu nhau đã từng nhiều lần đến đây ăn tối. Khi đó, cô thường hay ngồi nhìn anh ăn, rồi lại bắt anh đút cô ăn thịt. Cô chỉ muốn được ăn thịt của anh mà thôi. Những lúc như vậy, người con trai thường cầm thìa lên và hỏi người con gái: “Có muốn ăn thịt không?”

Từ sau khi cô đi rồi, chỉ còn một mình anh vẫn thường lặng lẽ đến nơi quán quen này. Anh hay kêu một tô phở, nhưng không phải là loại anh muốn ăn, mà là loại cô thích. Anh tự tưởng tượng ra rằng vẫn có một người đang ngồi bên cạnh anh, ngắm nhìn anh chăm chú. Thế nên mỗi khi có một vị khách quen của quán bắt gặp anh ngồi ăn ở đây, người ta luôn thấy hình ảnh một người con trai lúc nào cũng cúi đầu mà không bao giờ dám nhìn sang bên cạnh. Bởi vì anh biết, anh không được phép phá vỡ ảo ảnh của mình.

Chỉ cần không cảm thấy cô đơn và đau khổ, ảo ảnh nào cũng cần tiếp tục.

Sau khi ăn xong tô phở, Cảnh Trung cảm thấy vô cùng hài lòng. Anh không vui vẻ, cũng không hả hê, thậm chí anh còn có chút đau lòng, nhưng anh lại rất thoải mái vì đã khiến cô nhớ lại. Cô khóc, tốt lắm, cô rốt cục cũng đã khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Cảnh Trung quả thực đã đạt được mục đích của mình. Ngày hôm đó, Ngọc Thủy đã phải chịu đựng sự giày vò của những kỷ niệm giữa hai người.

Mười năm, đã mười năm rồi, vậy mà anh ta vẫn còn lưu số điện thoại của cô, vậy mà anh ta vẫn cố gắng đào bới thứ quá khứ tưởng đã ngủ quên từ trong sâu thẳm trái tim cô lên một cách ngang nhiên như vậy.

Đáng lẽ ra phải tức giận vì một người như anh ta thì Ngọc Thủy lại không thể làm được điều đó. Cô nhận ra cô chẳng còn hơi sức nào để đi so đo với anh ta từng chút một nữa rồi.

Nhiều năm như vậy, anh ta không hề gọi cho cô lấy một lần, dù cô không bao giờ đổi số. Anh ta chỉ chờ đến thời điểm này mới gọi cho cô.

Nghẹn đắng nơi cổ họng, Ngọc Thủy nghĩ, là ông trời đã sắp xếp cho họ tương phùng nhau, hay rõ ràng là tất cả mọi việc đều nằm trong kế hoạch của anh ta?

Nhưng thôi, dù cho anh ta có làm thế nào đi chăng nữa thì cô cũng phải đối mặt với món nợ này, để có thể thanh toán và nhẹ lòng khi được trút đi tất cả. Chỉ có điều duy nhất khiến cô vô cùng lo sợ. Đó là mọi chuyện rồi có thể êm đẹp kết thúc như mong muốn của cô không?

Sáng hôm ấy Ngọc Thủy nhận được cuộc gọi từ một công ty mà cô đã nộp đơn vào mười ngày trước.

Nhận lời phỏng vấn ngay trong buổi chiều, Ngọc Thủy bắt đầu tìm kiếm thông tin và chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Cũng như những công ty khác mà cô từng nộp đơn, người giám đốc phỏng vấn cô chỉ đưa ra mức lương dưới mức mà cô mong đợi.

Vì không để bản thân mình cứ lao đao khốn đốn thiếu trước hụt sau như những ngày vừa qua, Ngọc Thủy quyết định chấp nhận công việc này.

Do vẫn chưa có kinh nghiệm trong ngành, cô được đưa vào vị trí Trợ Lý Quản Lý Dự Án của công ty. Người giám đốc với vẻ ngoài khôn ngoan trầm tĩnh đã nhìn ra cô là một người có khả năng làm tốt vai trò Project Manager. Chỉ là anh ta đang tạo cơ hội cho cô học hỏi và muốn thử thách cô thêm nên vẫn chưa muốn cô được ngồi vào vị trí đó một cách dễ dàng.

Ngày đầu tiên cô đi làm là vào thứ hai.

Vì phải lo giấy tờ thủ tục nộp vào công ty mới, cô quên mất việc mình cần phải đến chỗ làm bằng một loại phương tiện nào đó.

Nhờ mẹ cô nhắc nhở, sáng hôm ấy cô cũng kịp gọi một chiếc taxi. Tuy nhiên mọi thứ đã diễn ra không hề suôn sẻ. Cô và mẹ cô phải đứng trước ngõ chờ đợi từ sáu giờ ba mươi tới bảy giờ mười lăm mà vẫn chưa thấy một chiếc taxi nào.

Khu đường gần nhà trọ của cô vào thứ hai vẫn thường có một vài chiếc taxi, vậy mà hôm nay đường phố lại vắng vẻ đến lạ thường.

Đang loay hoay không biết có nên gọi xe ôm để đi làm tạm hay không thì một chiếc Ford màu đen bỗng từ từ chạy tới.

Khi kính xe hạ xuống, cô bất ngờ nhận ra người đó là Cảnh Trung.

Chiếc Ford màu đen bóng loáng này quả thực nhìn rất hợp tông với bộ vest đen mà anh đang mặc. Người đẹp nhờ lụa, câu nói này quả thực rất đúng với bộ dáng lịch lãm của Cảnh Trung lúc này.

“Có muốn đi nhờ xe không?” Anh lên tiếng, bình thản nhìn cô.

“Không cần đâu, con tôi đã gọi taxi rồi.” Không đợi cô lên tiếng, mẹ cô đã từ chối giúp cô.

“Con chào bác.”

“Không dám.”

“Mẹ!” Ngọc Thủy lên tiếng gọi mẹ cô. Cô phải ngắt lời hai người bọn họ. Nếu cô không ngắt, biết đâu lại sẽ có một trận đại chiến diễn ra nữa thì sao.

“Tôi không đi đâu, cảm ơn anh.” Cô trả lời anh, ra vẻ khách sáo.

Nhìn cái cách tỏ vẻ xa lạ của cô, anh bắt đầu cảm thấy bức mình.

Liếc nhìn mẹ cô rồi lại nhìn cô chăm chú, như muốn soi cô từ đầu đến chân, anh thuyết phục: “Tuy em thôi. Nhưng nếu tôi đoán không lầm thì em đang không có xe để đi làm. Chờ taxi thì rất bị động. Lát nữa nếu em đi làm trễ, em nghĩ mọi người trong công ty của em sẽ nghĩ về em như thế nào.”

“Ngọc Thủy, cho dù đi trễ thì con cũng không được đi xe của nó.” Mẹ cô lên tiếng.

Lặng lặng không đáp lời mẹ cô, sau một hồi suy xét tình hình, cô nhanh chóng mở cửa, ngồi vào trong xe của Cảnh Trung.

“Mẹ, con đi làm đây.”

Trước sự khó chịu cùng sự sùng sờ kính ngạc của mẹ cô, cô nói với anh: “Đi thôi, tôi không muốn tới trễ.”

Nhếch môi nhìn cô gái đang ngồi cạnh mình, anh bắt đầu khởi động xe rồi lái xe rời đi.

Hai người bọn họ ngồi bên trong một chiếc xe, nhưng mỗi người một tâm trạng, lẳng lặng không nói với nhau dù chỉ một lời.

Lời nói duy nhất mà cô nói ra lúc mới ngồi kề bên anh chỉ là chi tiết về địa chỉ công ty cô mà thôi.

“Em lại bắt đầu không nghe lời mẹ em rồi. Cũng giống như trước đây vậy. Lúc em bỏ hết tất cả để đi theo tôi...” Anh lên tiếng phá vỡ không khí im lặng giữa hai người.

“Xin anh đừng nhắc lại chuyện quá khứ có được không?” Cô ngắt lời anh.

Lặng im một lát, cô nói tiếp: “Cho dù anh có nhắc lại thế nào thì cũng không thể nào thay đổi được quá khứ nữa. Chúng ta...” Cô ngập ngừng.

“Chúng ta đã đi trên hai con đường khác nhau quá xa rồi. Anh có còn cảm thấy chúng ta giống như trước đây nữa không?”

“Thế thì tại sao em lại đồng ý quay lại với anh?”

“Tôi chỉ muốn quay lại để anh nhận ra rằng tôi không còn là cô gái mà anh yêu năm đó nữa.”

Sau khi nghe cô nói, Cảnh Trung bỗng cảm thấy tay lái của mình có chút run rẩy.

Không còn như trước đây sao? Anh hiểu chứ, sao anh lại không hiểu điều đơn giản đó. Chỉ là phụ nữ thường dễ mềm lòng, nhưng tại sao cô lại là người có suy nghĩ cứng như đá vậy? Tại sao cô luôn có thể dễ dàng rũ bỏ mọi thứ đã có giữa hai người một cách gọn gàng sạch sẽ?

“Cho dù em có nói thế nào thì em vẫn phải bên tôi trong thời gian sắp tới. Tôi không tin rằng mình sẽ không thay đổi được quan điểm của em.” Quay sang nhìn cô, anh nở nụ cười dịu dàng, nụ cười mà anh đã dùng nó trong suốt những năm qua, khi phải xã giao cùng khách hàng hay nhiều vị quan chức nhà nước khác.

“Thật nực cười. Cái gì gọi là quan điểm?” Cô cười khẩy.

“Cảnh Trung à, làm đàn ông, anh nhất định phải cảm lên được thì đặt xuống được, anh hiểu không? Mặc dù tôi đã nhận lời bên anh một năm, nhưng tôi vẫn phải nói với anh điều này.”

Cô tiếp tục: “Anh đừng mãi sống với thứ quá khứ của hai chúng ta nữa. Tất cả đều đã không còn. Mọi thứ đều là ảo tưởng của anh mà thôi.”

Dứt lời, Ngọc Thủy xuống xe, bước vào toà nhà, nơi có văn phòng công ty mới của cô, bỏ lại Cảnh Trung với vẻ mặt vừa bi thương vừa mất mát.

Mặc dù cố gắng trấn an bản thân mình, nhưng Ngọc Thủy vẫn không thể nào kiềm lòng được mà không nhớ đến người vừa đưa cô tới toà nhà.

Cảm lên được bỏ xuống được, nói ra thì dễ, nhưng bản thân cô có làm được điều đó bao giờ đâu.

Từ khung cửa sổ tầng mười lăm nhìn xuống, Ngọc Thủy vẫn bắt gặp chiếc Ford màu đen sáng bóng đó.

Không thể dời mắt khỏi nơi anh đang đậu xe, cô biết, dù cho có thế nào đi chăng nữa, thì những luyến tiếc và nhớ thương vẫn âm thầm dậy sóng trong lòng cô. Bởi chúng đã là một phần gì đó mà cô dù đã cố gắng vẫn không cách nào vứt bỏ được.

Ngồi trong xe, Cảnh Trung ngã người ra ghế. Anh chợt nhận ra rằng, mọi thứ dường như bắt đầu vượt quỹ đạo, khác xa những điều anh dự kiến ban đầu.

Từ tận sâu đáy lòng mình, anh hiểu, cô lúc nào cũng là người nắm đằng chuôi. Kẻ luôn luôn thua cuộc trong cuộc chiến giữa hai người vĩnh viễn mãi là anh mà thôi. Vì sao ư? Vì anh luôn là người yêu cô nhiều hơn, thế nên anh không bao giờ là người nắm vai trò chủ đạo.

Người thắng lấy đi tất cả, kẻ thua cuộc nhỏ bé biết bao. Trong cuộc chiến giữa cô và anh, kẻ mặc định thua cuộc như anh vẫn mãi chỉ là kẻ thua cuộc mà thôi.

“Người thắng lấy đi tất cả, kẻ thua cuộc nhỏ bé biết bao”: Lời bài hát “The winner takes it all” của ABBA.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Từ lúc đi làm ở công ty này, Ngọc Thủy quen biết được rất nhiều bạn đồng nghiệp mới. Dù chỉ mới đi làm được khoảng hai tuần, cô đã nhanh chóng nắm bắt được công việc hàng ngày của mình.

Giống như những văn phòng làm việc bình thường khác, phòng của cô quả thực có rất nhiều cô gái nhiều chuyện.

“Ngọc Thủy, bạn trai chị lại gửi hoa tới đây này!” Jenny, cô đồng nghiệp cùng phòng của Ngọc Thủy háo hức nhìn thấy bó hồng đang được đưa tới bàn làm việc của Ngọc Thủy mà ngưỡng mộ phần khích vô cùng.

“Jenny à, em có cần thiết phải làm như người được nhận hoa là em không vậy?” Nhìn thấy bó hồng và thái độ của Jenny, Đinh Bảo, trưởng phòng của các cô đột ngột trêu Jenny một câu.

“Từ nhỏ tới lớn chưa ai tặng em chín mươi chín bó hồng như thế này hết. Em không ngờ chuyện lãng mạn có thật này lại xuất hiện trước mắt mình. Em phải thấy phần khích chứ anh?” Jenny trả lời.

“Haiz, phụ nữ các cô đúng là... Hoa ngày nào cũng được gửi tới suốt cả hai tuần nay, vậy mà bây giờ vẫn còn phần khích như vậy.” Đinh Bảo lắc lắc đầu.

Nhìn thấy bó hoa thứ mười được đặt trước bàn làm việc của mình, Ngọc Thủy đưa tay chạm nhẹ vào cánh hoa.

Lấy tấm thiệp gắn giữa các nụ hoa ra, cô đọc lướt qua dòng chữ nhỏ trên thiệp.

“Chúc em một ngày làm việc vui vẻ!

Yêu em

Cảnh Trung.”

Đọc xong dòng chữ đó, Ngọc Thủy tiếp tục cảm thấy khó chịu. Cũng như những ngày qua, cô nhanh chóng vò nát tấm thiệp, quăng vào sọt rác, chỉ giữ lại bó hồng để mà thương thức. Vì nếu quăng nó đi, cả phòng lại được dịp bàn tán về chuyện của cô. Tốt nhất vẫn không gây nên bất kỳ một sự chú ý nào.

Yêu em ư? Nực cười thật. Đến giờ phút này mà anh ta còn có thể nói rằng anh ta yêu cô sao? Lời yêu của anh ta sao giờ đây lại có thể dễ dàng thốt ra như vậy? Thứ tình yêu mà ngày xưa mà anh ta từng vô cùng trân trọng bỗng chốc trở nên rẻ tiền và dễ dãi như thế này rồi sao?

Cuối ngày hôm đó, khi cô chuẩn bị đón taxi về nhà, Cảnh Trung lại lái xe tới tìm cô. Dường như anh ta mới từ ngân hàng ra, vì trên người vẫn là chiếc vest đen mà cô từng thấy.

Bước xuống xe, anh ta nhìn cô cười tươi rồi nói: “Hôm nay chúng ta đi ăn với nhau nha.”

Đáp lại nụ cười trông có vẻ chân thành của anh ta là một đôi mắt hoài nghi từ cô.

“Đi thôi, em lên xe đi. Anh đặt bàn rồi.”

Dời mắt khỏi anh ta, cô không chút biểu cảm nào và chậm rãi bước lên xe.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, cô quay sang nhìn anh ta, lúc này đang chuẩn bị cài dây an toàn.

“Anh sắp định đưa tôi tới nơi nào đó như quán phở lần trước sao?”

Sững người giây lát, Cảnh Trung hơi cong khoé miệng: “Anh không có nhầm chán như vậy đâu.”

Anh tiếp tục: “Không phải em nói chúng ta không còn có thể quay trở lại như trước được nữa sao? Nếu quá khứ chỉ là quá khứ, anh lại dẫn em đến những nơi chúng ta từng tới để mà làm gì nữa chứ?”

Nghe anh ta nói như thế, không hiểu sao Ngọc Thủy lại cảm thấy khó chịu.

Lần này Cảnh Trung đúng là dẫn cô tới một nơi mà hai người chưa từng tới lần nào. Đó là một nhà hàng Tây nhìn bề ngoài có vẻ rất ấm cúng.

Bước vào trong nhà hàng, Ngọc Thủy sững sờ nhìn chung quanh. Phong cách trang trí thế này, quả là rất độc đáo.

Vừa Tây vừa Ta lại rất đối hài hoà. Vừa sang trọng lại có vẻ rất gần gũi và lãng mạn.

Sau khi Cảnh Trung hỏi người phục vụ xong, anh dắt cô lên lầu bốn của nhà hàng. Bàn mà anh đặt sẵn cho hai người nằm kề bên cửa sổ.

“Đây là chỗ ngồi đẹp nhất ở đây đó. Anh phải đặt trước một tuần mới có chỗ.” Cảnh Trung đắc ý.

Ngồi xuống bàn, Ngọc Thủy lập tức nhìn qua cửa sổ. Quả đúng là vị trí đẹp. Nhìn về phía xa xa, cô có thể thấy nhiều toà nhà cao tầng sáng đèn rực rỡ. Ngoài ra khi nhìn xuống bên dưới, cô còn được chiêm ngưỡng từng dòng người đang di chuyển trên đường tấp nập và vội vã thế nào. Ở phía bên kia đường, từng cặp tình nhân đang ngồi tâm sự bên ghế đá công viên mà không hề hay biết họ đang bị người bên này quan sát.

“Nếu hôm nay tôi không đồng ý đi cùng anh tới đây thì anh phải làm như thế nào?” Ngọc Thủy vừa hỏi vừa quay đầu nhìn Cảnh Trung.

“Bàn đã đặt rồi thì phải tới chứ sao. Nếu như em không tới đây thì anh sẽ tới đây một mình. Dù sao thì số lần anh đến đây một mình cũng đã rất nhiều rồi.”

“Nhưng anh tin em nhất định không từ chối.” Cảnh Trung mỉm cười.

“Anh tự tin đến vậy à?”

“Anh không tự tin, mà là lời hứa của em. Em quên rồi à? Lời hứa một năm của em. Chỉ mới có hai tuần trôi qua thôi. Em vẫn còn năm mươi tuần nữa phải ở bên cạnh anh.”

Phát hiện ánh nhìn trông có vẻ say đắm đó của Cảnh Trung đang nhìn mình, Ngọc Thủy vội dúi đi tầm mắt.

“Tôi nhớ chứ, sao tôi lại quên được lời hứa của tôi với anh hai tuần trước được.” Cô nhàn nhạt trả lời.

“Cũng may là em vẫn nhớ...”

“Nếu trí nhớ của em vẫn còn tốt như vậy thì không biết em có còn nhớ lời hứa mười năm trước của em với anh không?”

Nghe anh ta nói như thế, Ngọc Thủy sững người lập tức nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Anh lại muốn dạy đời tôi gì nữa đây?” Ngọc Thủy lên tiếng.

“Anh chỉ là đột nhiên nhớ tới chuyện trước đây thôi mà. Nếu như em không muốn anh nhắc lại thì anh không nhắc lại nữa.” Cảnh Trung tiếp tục duy trì thái độ điềm tĩnh hoà nhã của mình.

“Thực ra, anh cũng quên rồi. Làm gì còn ai có thể nhớ nổi một lời hứa nào đó đến tận mười năm cơ chứ!”

Sau khi nghe Cảnh Trung nói xong, gương mặt của Ngọc Thủy càng trở nên nghiêm trọng.

Sau nhiều lần đụng phải anh ta như thế này, cô càng ngày càng cảm thấy mệt mỏi, không còn hơi sức nào để đấu với anh ta được nữa.

Một người đàn ông nhỏ mọn chỉ biết chấp nhất những chuyện trước đây của hai người mà dằn vặt cô, người như vậy thì còn cần nhiều lời với anh ta làm gì nữa chứ?

Trong một vài trường hợp thì yên lặng là tận cùng của sự khinh bỉ mà người này dành cho người kia...

Khi không khí giữa hai người chợt trở nên ngưng đọng lại, anh bời bời đem thức ăn tới.

Hương vị quả thật không tồi chút nào. Miếng steak mà cô đang ăn quả thực rất có hương vị steak Tây mà trước đây cô thường hay thưởng thức lúc còn đi du học.

“Trước đây, mỗi khi đến nơi này một mình, anh thường nuôi tiếc rất nhiều. Giá như trước đây chúng ta từng tới những chỗ như thế này. Anh thật tiếc vì chưa bao giờ dẫn em đến những nơi đáng hoàng để ăn uống hẹn hò.”

Cảnh Trung tiếp tục: “Những kỷ niệm giữa em và anh đúng thật chẳng có chút gì lãng mạn hết. Bởi vậy nên em không muốn nhớ lại thì cũng đúng thôi.”

Ngọc Thủy ngừng lại nhìn anh ta.

“Vậy bây giờ anh đang muốn bù đắp lại cho tôi sao?”

“Nếu anh nói phải thì sao?” Cảnh Trung ra vẻ nhìn cô đầy chân thành.

“Những lời nói này của anh có bao nhiêu phần trăm là thật vậy?” Cô cười mỉa.

“Em quả là hiểu anh nhất. Trước đây cũng vậy mà bây giờ cũng vậy.” Cảnh Trung cười lại với cô.

“Ăn steak của anh đi.”

Nói xong, cả hai người lại tiếp tục thưởng thức đồ ăn một cách trầm mặc.

Hiểu anh ta ư? Anh ta cố tình mang cái vẻ mặt thâm tình lẫn gian xảo đó, ai mà không nhìn ra. Mười năm trước lúc rời bỏ anh ta, cô dường như đã gián

tiếp giết chết đi một Cảnh Trung hiền lành và chân thành mất rồi. Nụ cười của anh ta bây giờ quả thực không còn giống như trước nữa. Có nhìn anh ta một trăm lần thì cô cũng không thể nào tìm được nụ cười chân thành trên gương mặt trong sáng của Cảnh Trung năm nào.

Nghĩ đến đó, tâm trạng Ngọc Thủy bỗng đứng trở nên âm đạm. Mọi thứ đúng là chỉ còn lại trong ký ức nhạt nhòa của cô mà thôi. Biến anh thành con người thế này liệu có phải hoàn toàn là lỗi do cô? Rốt cục thì lựa chọn của mười năm trước là đúng hay sai?

Không, không phải là lỗi do cô – Ngọc Thủy nghĩ. Nếu như cho cô lựa chọn lại, cô cũng sẽ lựa chọn rời khỏi anh. Bởi vì, sống cùng anh càng lâu, tình yêu giữa cô và anh rồi vẫn sẽ bị chết đi, nhưng là sẽ chết đi theo cái cách mà cô không hề mong muốn.

Còn bây giờ, cô hiểu, những thứ tốt đẹp nhất về Cảnh Trung của cô vẫn mãi mãi thuộc về cô, và chỉ mình cô mới hiểu được điều đó mà thôi.

Trước khi cô bước vào nhà trọ tối hôm đó, Cảnh Trung đã đột nhiên lấy tay anh ta với lấy tay cô rồi siết chặt.

Quay đầu lại đối diện với anh ta, Ngọc Thủy bắt gặp một đôi mắt đậm tình sâu hút đang nhìn mình. Cái nhìn đó quả thực khiến người ta không nhìn ra là đang vui buồn hay hờn giận.

“Em từ từ đã.” Anh ta nhỏ giọng.

Đột nhiên, anh ta dùng tay còn lại của mình nhẹ nhàng sờ lên má cô, rồi vuốt nhẹ mái tóc con của cô sang một bên.

Động tác này của anh ta lại làm cho Ngọc Thủy đơ người trong giây lát. Bởi vì anh ta đã từng vuốt tóc của cô như thế này vô số lần vào mười năm về trước.

“Anh biết là có rất nhiều thứ không thể thay đổi được, cũng không quay lại được.” Anh ta tiếp tục giờ chiều trò đùa dằng dặc trước mặt cô.

“Nhưng không lẽ em không thể nào cho chúng ta thêm một cơ hội nữa sao?” Anh ta tiếp tục.

“Anh muốn chúng ta có thể bắt đầu lại. Anh muốn làm tiếp những gì mà mười năm trước anh chưa từng làm, những gì anh chưa làm được cho em...”

“Thủy, có được không?”

Tối hôm đó, sau khi suy nghĩ về những lời anh ta nói, Ngọc Thủy bật khóc.

Cô quá yếu đuối, cô quá cô đơn, cô quá mệt mỏi rồi sao? Tại sao cô lại có thể dễ dàng tình nguyện rơi vào bẫy của anh ta như thế.

Biết rằng anh ta sẽ trả thù mình, ít nhất là cũng trêu đùa mình cho thoả dạ, nhưng khi đối diện với thứ tình cảm nửa thật nửa giả của anh ta, cô đã không còn biết trời trăng mây gió gì nữa, cô đã dễ dàng chấp nhận.

Hoá ra bản thân cô còn yếu đuối hơn cả cô của mười năm trước đây.

“Thủy, dù là có bất cứ chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ mãi ở bên cạnh anh có phải không?”

“Thủy, đi cùng anh được không?”

Giật mình tỉnh dậy sau giấc mộng, Ngọc Thủy lại tiếp tục thần thờ.

Giọng nói trầm ấm mà kiên định năm đó của anh vẫn mãi mãi bám theo cô, như một lời nguyện mà cô vẫn không tài nào giải được.

Phải làm cách nào thì mới có thể trút bỏ hết được đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Những ngày sau đó lúc đến công ty làm việc, Ngọc Thủy tiếp tục bị chuyện tình cảm của bản thân chi phối. Cho dù cô có cố gắng làm việc thật nhiều để thời gian trôi nhanh một chút, thì vào những lúc rảnh rỗi, cô lại nghĩ về Cảnh Trung.

Cuối ngày hôm đó, khi toàn bộ nhân viên trong công ty đều về gần như toàn bộ, chỉ nơi làm việc của cô và trưởng phòng Đinh Bảo là sáng đèn.

Thấy đột nhiên lại có một cô nhân viên siêng năng làm việc cùng mình ngoài giờ như vậy, Đinh Bảo rời khỏi ghế ngồi để đến bắt chuyện cùng cô.

“Anh không ngờ là mình lại có một nhân viên siêng năng như em.”

“Em có siêng gì đâu.” Cô khiêm tốn đáp, “Em chỉ là làm không xong việc nên ở lại làm nốt thôi.”

“VẬY là siêng rồi chứ còn gì nữa.”

Đình Bảo tiếp tục: “Lâu lắm mới có nhân viên siêng năng làm việc cùng với anh vào giờ này đó.”

Ngọc Thủy phì cười: “Anh lừa em! Mấy ngày trước em thấy Jenny và chị Trần vẫn ở lại làm việc cùng anh đó thôi.”

Đình Bảo tiếp tục: “Nhưng làm tới giờ này thì hiếm lắm. Họ toàn là ngồi nhoi nhoi ngoài giờ thôi, không được chăm chú như em. Mà cho dù có chăm chú thì cũng cỡ bảy giờ là họ về nhà mất đất. Em coi em kìa. Giờ đã là tám giờ tối rồi.”

Ngọc Thủy đùa anh ta: “A! Ngày mai em sẽ nói cho hai người đó biết là anh nói họ làm việc nhoi nhoi!”

Đình Bảo thờ dãi: “Cô khôn quá, muốn bị tôi đi chết à?”

“Anh tìm cách bịt miệng em đi!” Cô lại trêu anh.

“Còn dám bắt trưởng phòng bịt miệng, em muốn chết hả?” Anh trừng mắt với cô.

“Thôi không đùa nữa.”

“Em có muốn đi ăn gì không, lát nữa ra về em đi ăn chung với anh đi.”

“Anh mời em thì em mời đi đó nha!”

“Tất nhiên rồi, anh mời em mà!” Đình Bảo cười cười nhìn cô.

Sau khi ăn tối xong, Đình Bảo đưa Ngọc Thủy đến một quán cà phê mà anh quen biết.

“Chủ tiệm này là vợ của thằng bạn anh mở.”

“Thì ra là anh muốn giới thiệu dùm bạn anh quán này chứ gì! Hèn gì em thấy anh nói gì đó với nữ chủ quán lúc nãy.” Ngọc Thủy đùa anh một chút.

“Tụi nó là bạn bè của anh mà! Mình phải giúp đỡ tụi nó chứ!”

Đang nói chuyện với nhau rôm rả, đột nhiên Ngọc Thủy nghe thấy tiếng nhạc trong quán thay đổi.

Từ một bản nhạc dance sôi động, chủ quán đột nhiên đổi phong cách, bật một bản nhạc buồn. Trớ trêu thay bản nhạc đó lại là bản nhạc mà Ngọc Thủy từng vô cùng yêu thích. Ngay lập tức bầu không khí vui vẻ giữa hai người đột nhiên ngưng đọng lại.

“Nhạc hay nhỉ?” Đình Bảo lên tiếng trước.

Anh chăm chú nhìn cô một lát rồi lại cất lời: “Dạo này anh thấy em có rất nhiều tâm sự. Có phải em gặp chuyện buồn gì không?”

Câu hỏi đó của Đình Bảo khiến Ngọc Thủy không khỏi quay sang nhìn anh.

“Ồ anh thừa nhận là anh có chút nhiều chuyện, nhưng anh cảm thấy từ lúc vào công ty đến bây giờ em cứ có một nỗi niềm gì đó. Là trưởng phòng của em anh rất muốn chia sẻ với em một chút.”

Đình Bảo tiếp tục: “Anh đoán là chuyện tình cảm của em khá phức tạp.”

Cười khổ trong lòng, Ngọc Thủy hiểu, Cảnh Trung đúng là đồ mang tai họa tới cho cô khi tặng cô mấy đoá hồng liên tiếp như vậy.

“Thực ra khi nhìn thấy em như vậy, anh cảm thấy như gặp lại chính anh của nhiều năm về trước. Lúc đó anh cũng rơi vào tình trạng giống như em bây giờ.”

“Anh hơi tự tin nhưng anh thực sự muốn nghe em kể chuyện của mình. Anh nghĩ anh có thể giúp được gì đó cho em.”

Nghe Đình Bảo nói như vậy, Ngọc Thủy không còn cách nào khác ngoài việc kể sơ cho anh nghe về câu chuyện của chính mình.

“Thực ra thì chuyện của em cũng khá đơn giản.” Cô bắt đầu kể.

“Em hiện đang quen với một người mà ngày xưa em từng phản bội người đó. Anh ấy nói anh ấy rất yêu em nên muốn quay lại với em.”

Đình Bảo chăm chú nghe cô tiếp tục.

“Nhưng mà... chuyện em từng phản bội như một cái gai ăn sâu trong lòng của anh ấy vậy, nhổ ra không được. Rất nhiều lần anh ấy nhắc lại chuyện trước kia...”

Trước thái độ có vẻ chờ mong của Đình Bảo, Ngọc Thủy đành miễn cưỡng kể tiếp.

“Nhiều năm về trước em từng bỏ anh ấy mà đi du học.”

“Anh Bảo, anh nghĩ rằng em nên đoạn tuyệt dứt khoát với anh ấy hay là em nên cho tụi em một cơ hội cuối cùng?”

Nghe Ngọc Thủy nói xong, Đình Bảo nhìn chăm chăm vào cô rất lâu.

Ngọc Thủy bị anh nhìn như vậy liền cảm thấy mất tự nhiên: “Anh đừng nhìn em kiêu thương hại như vậy chứ!”

Đình Bảo bỗng thở dài.

“Vậy là chuyện của em cũng tương tự như chuyện của anh rồi.”

Uống vội cốc cà phê, Đình Bảo tiếp tục: “Hồi còn là sinh viên anh từng quen một cô gái. Cô ấy có lẽ là người con gái mà anh không bao giờ quên được.”

“Tụi anh yêu nhau đến nỗi cha mẹ có cấm cản thế nào vẫn nhất quyết đến bên nhau.”

Anh mỉm cười: “Cô ấy từng nói với anh là dù có khó khăn như thế nào cũng ráng vượt qua.”

“Vậy mà khi tụi anh quyết định sống chung với nhau, tụi anh đã tự giết chết tình yêu của mình. Quyết định đó là điều sai lầm nhất của cuộc đời anh.”

“Tụi anh khi còn trẻ quá đại khờ, quá cuồng nhiệt. Đến khi cô ấy mang thai con của anh...”

Ngưng lại một chút, Đình Bảo chợt nhìn về phía xa xa nào đấy, vô định, thăm thẳm, như là quay ngược lại từng giây phút nào đấy của cuộc đời anh.

“Lúc đó cô ấy dần dần stress nặng. Cô ấy oán trách anh đã khiến cô ấy từ gia đình để sống cảnh tăm tối, vô vọng, không tương lai, không định hướng.”

“Rồi rất nhiều việc khiến tụi anh mâu thuẫn, gây gổ, giận nhau. Đến cuối cùng anh phát hiện ra mình chẳng làm được gì cho cô ấy ngoài việc khiến cô ấy mất đi rất nhiều thứ mà đáng lẽ ra cô ấy cần có.”

“Cô ấy cần tương lai, cần ước mơ, cần hoài bão, cần một điều để theo đuổi, hơn là... anh.”

“Sau đó, tụi anh không giữ được đứa trẻ.”

Nghe Đình Bảo nói đến đây, Ngọc Thủy sững sờ.

“Khi đó anh quyết định chia tay cô ấy sao?”

Quay sang nhìn Ngọc Thủy, Đình Bảo gật đầu.

“Quả nhiên là như vậy” Ngọc Thủy trầm nghĩ.

“Mọi người chuyển sang chỉ trích anh, nói anh là đồ sở Khanh đều cẳng. Cô ấy cũng vậy. Cô ấy oán hận anh rất nhiều.”

Anh cười chua xót: “Họ lúc nào cũng quy chụp rằng chúng ta là những kẻ phản bội. Nhưng lúc đó anh đâu còn cách nào khác...”

“Rồi khỏi anh rồi, cô ấy mới bắt đầu có được cuộc sống mới mà cô ấy muốn.”

“Không còn anh nữa, hoá ra cô ấy lại sống tốt hơn... Cô ấy đi du học, gặp được thằng con trai tốt.”

Đình Bảo lại tiếp tục cười, nhưng nụ cười của anh trông rất khó coi.

“Ngày mai... là ngày cô ấy cưới.”

Nhìn thấy anh như vậy, Ngọc Thủy đột nhiên cảm thấy dường như anh còn thâm hơn cả cô, bởi vì anh còn yêu người con gái mà anh vừa kể rất nhiều. Còn cô, cùng lắm thì thứ tình cảm của cô với Cảnh Trung vẫn chưa phải là thứ tình cảm sâu nặng như vậy.

Vẫn thiếu chút gì đó giữa cô và Cảnh Trung mà cô vẫn không tìm ra được nguyên nhân.

“Hoá ra anh đưa em đi ăn là để đỡ buồn phải không?” Ngọc Thủy lên tiếng.

“Ừ, chỉ ít còn có em ở đây để nghe anh nói.”

“Vi em không quen biết với bạn bè của anh, nên anh dễ kể mọi thứ cho em nghe hơn.” Đình Bảo nhìn cô rồi mỉm cười.

“Ừ, anh cứ kể hết cho em nghe đi... Em không ngại chia sẻ với anh chuyện của em mà!”

“Hết rồi.”

“Hết rồi sao? Vậy rốt cục là ai đang tư vấn cho ai vậy?”

“Anh vẫn đang tư vấn cho em mà. Em không hiểu à?” Đình Bảo cười lớn.

Nhìn anh như thế, cô có chút ngạc nhiên.

“Có phải em vẫn còn rất nhiều thứ cần lời giải đáp phải không?”

“Làm sao anh biết?”

“Em dứt khoát đoạn tuyệt với anh chàng đó cũng là một cách tốt. Nhưng em phải biết cái giá của nó.”

Đình Bảo tiếp tục: “Em có cam tâm không? Em có luyến tiếc không? Em có sẵn sàng vứt bỏ không?”

“Em tự hỏi mình đi Thủy à, nếu cảm thấy dứt bỏ sẽ khiến mình được thanh thản, yên ổn, không nuôi tiếc thì em cứ dứt bỏ hết đi.”

“Nhưng anh biết, em không làm được.”

Câu nói cuối cùng của Đình Bảo đã khiến Ngọc Thủy vô cùng sửng sốt.

Tối hôm ấy, Đình Bảo đưa cô về nhà.

Vừa ngồi trên xe của anh, Ngọc Thủy vừa suy nghĩ về câu nói cuối cùng đó.

Không làm được ư? Có vẻ đúng là như thế thật.

Nghĩ đến đây, Ngọc Thủy rung mình. Hoá ra cô vẫn còn nhiều ảo tưởng vào thứ tình cảm mà cô từng dứt bỏ nhiều đến như thế.

Cứ suy nghĩ vẩn vơ về chuyện giữa cô và Cảnh Trung, khi được Đình Bảo đưa về tới nhà trọ, Ngọc Thủy không ngờ rằng Cảnh Trung đột nhiên xuất hiện.

Sau khi Đình Bảo lái xe rời đi, từ trong góc đường tối phía bên kia, một bóng người vừa xa lạ vừa quen thuộc trong trang phục công sở chầm chậm bước đến gần cô.

Giương mặt của anh ta lúc ấy quả thực như là một người đang cầm một thanh đao sắc bén để chuẩn bị giết kẻ nào đó vậy.

Phải rồi, là anh ta đang tiến đến để hỏi tội cô.

Dừng lại trước mặt cô hơn một mét, anh ta hơi nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt của cô.

“Thằng đó là ai vậy?”

Ngọc Thủy cười khẩy: “Liên quan gì đến anh.”

Nói rồi cô nhanh chóng bước qua khỏi người anh.

“Một, hai...” Chưa kịp đếm đến ba, Ngọc Thủy mỉm cười. Bởi vì cô biết, anh đã nắm lấy tay cô đúng như cô dự đoán.

“Tại sao không liên quan? Em đừng quên em đang là bạn gái của anh!”

“Ai bảo tôi là bạn gái anh?” Ngọc Thủy trả lời. “Tôi đồng ý ở bên cạnh anh một năm, nhưng làm gì có chuyện tôi sẽ trở thành bạn gái anh. Cho nên tôi có quen ai đi chăng nữa thì anh cũng không có quyền cấm cản tôi!” Nói xong, cô nhìn thẳng vào mắt anh một cách đầy thách thức.

Mặc dù lúc nào Ngọc Thủy cũng phân vân về chuyện của cô và anh, nhưng không hiểu sao mỗi khi gặp anh, hai người chỉ có thể giao tiếp với nhau bằng kiểu thái độ gay gắt như thế này. Mặc dù cô biết, mỗi lúc làm anh tức giận thì cô cũng cảm thấy không hề dễ chịu chút nào.

“Cô đúng là...” Anh nhìn cô sắc lạnh.

“Anh muốn nói gì thì nói đi. Anh muốn nói tôi là thứ phụ nữ thế nào hả?” Cô lại tiếp tục thách thức anh.

Cảnh Trung nhìn cô, vẻ mặt anh giận dữ và thất vọng vô cùng. Anh cứ nhìn cô đăm đăm như muốn lột tất cả lớp da trên người của cô ra vậy.

Sau một hồi giằng co nhau như thế, Cảnh Trung quay người bỏ đi.

“Anh bắt đầu chán ghét tôi rồi phải không? Nếu đã vậy thì anh hãy bỏ tôi đi cho rảnh nợ!”

Lại bị cô chọc tức, Cảnh Trung nhanh chóng quay đầu lại rồi trừng mắt với cô.

“Tôi hôm đó cô còn đồng ý sẽ cùng tôi xây dựng lại chuyện tình cảm dang dở của hai chúng ta. Quay đi một cái thì cô đã trở mặt rồi! Cô nghĩ tôi là con ròi hay sao? Bỏ cô đi cho rảnh nợ à?”

Anh gằn lên từng chữ: “Cô! Đừng ! Hồng!”

Nói rồi anh tiếp tục xoay người bỏ đi.

“Cho dù cô có tìm mọi cách để tôi chán ghét cô, thì cô cũng đừng hòng khiến tôi rời bỏ cô!”

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Ngọc Thủy mỉm cười chua xót. Loại cổ chấp này của anh là học từ ai thế này.

Vô thức bước đến nơi góc đường anh đứng lúc nãy, Ngọc Thủy nhìn thấy rất nhiều tàn thuốc vứt vương vãi trên đường.

Anh hút thuốc lại rồi ư? Không phải từ mười năm trước khi cô không thích khói thuốc thì anh đã bỏ thuốc rồi sao? Anh đã chờ cô bao lâu mà hút nhiều điều như thế này?

Mỉm cười tự giễu mình, cô biết, hoá ra lúc nãy anh đứng xa cô ra như thế, là bởi vì sợ cô ngửi thấy mùi thuốc lá từ trên người anh.

Nghĩ đến đây, Ngọc Thủy không biết nên cười hay nên khóc. Đoạn tình cảm này, rốt cục phải thế nào thì mới tốt được đây?

Lữ An: Hổ ế nhưng mình sẽ cố gắng để viết tiếp đến hết truyện. Thanks bạn Vân Anh Hà đã thích truyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tối hôm đó, sau khi nằm lên giường chuẩn bị đi ngủ, trái ngược với cảm giác trước đây là lúc nào cũng muốn Cảnh Trung đừng dính líu gì đến cô cả, thì cô lại chân chừ muốn gọi cho Cảnh Trung. Cái cảm giác cô đơn rồi lại có một người nào đó xuất hiện hoặc trở lại trong cuộc đời mình khiến cô vừa muốn thử vừa lo sợ e dè. Cô sợ mình sẽ nối tiếp những hy vọng viễn vông phi thực tế, sẽ lại trông chờ, và rồi tuyệt vọng.

Cuối cùng, cô ra quyết định nhắn cho anh một cái tin.

“Từ nay về sau đừng đem hoa đến tặng cho tôi nữa. Tôi không thích những trò lãng mạn.”

Sau vài phút chờ đợi, cô nhanh chóng nhận được tin từ anh.

“Anh không tin em không thích lãng mạn.”

Cô tiếp tục: “Những bó hoa anh tặng đều bị tôi vứt vào sọt rác cả.” Cô tự nhủ, nói dối một chút cũng không sao.

Lúc này phía bên kia không còn động tĩnh.

Chờ một lúc không thấy anh trả lời, cô sốt ruột, hết lần qua bên này rồi lại lần qua bên kia. Thấy bản thân mình đang lãng phí thời gian, cô tắt đèn nhắm mắt lại.

Chợt như nhớ tới điều gì đó, cô bật dậy, nhắn tin cho anh:

“Anh bỏ thuốc đi, hút nhiều quá sẽ dễ bị bệnh phổi.”

Anh nhắn lại: “Lúc nãy em vẫn ngửi thấy mùi thuốc ư? Em bắt đầu quan tâm anh rồi đó.”

“Tôi chỉ sợ anh giẫm lên vết xe đổ của mẹ anh mà thôi.”

“Đừng nhắc đến mẹ anh.”

Nhìn dòng tin nhắn cuối cùng, Ngọc Thủy lại có một lúc lâu trầm trọc. Cô rất muốn phản bác lại anh, nhưng cô biết cô không nên, cũng không được phép. Mười năm trước, sau khi cô đi du học được khoảng một tháng, nhờ còn liên lạc với Phương Anh, cô biết tin mẹ anh mất.

Cô không thể tưởng tượng nổi những ngày tháng đó anh đã làm cách nào để có thể vượt qua. Anh từng cố gắng làm việc vất vả, cố gắng đến gần như kiệt sức nửa mất mạng, cũng chỉ vì cô, vì mẹ anh. Nhưng rốt cục thì thứ anh nhận được vẫn chỉ là sự bội ước của cô, sự tàn nhẫn của hiện thực cuộc sống.

Có lẽ anh nghĩ rằng cô không có tư cách nhắc đến mẹ anh. Đúng vậy, cô quả thực không xứng để nhắc đến bà ấy.

Mấy ngày sau, Cảnh Trung không còn tặng hoa cho cô nữa. Việc ở công ty lại càng ngày càng nhiều, khiến cô cũng không còn tâm trí mà nhớ đến anh. Chỉ là cứ mỗi tối trước khi cô đi ngủ, cô lại nhận được tin nhắn “Chúc ngủ ngon!” từ anh, như là quan tâm, như là một lời nhắc nhở.

Ở bên này, Cảnh Trung cũng bận bịu với việc chuẩn bị sáp nhập ngân hàng, vì vậy anh cũng khó lòng mà đến tìm cô được. Sau mười năm lăn lộn trong giới bất động sản, ngân hàng và chứng khoán, rốt cục anh cũng tìm được chút thành tựu. Nhưng thành tựu của anh chỉ là sở hữu được vài căn nhà, có một lượng cổ phần có giá trị nhất định, cùng với một vị trí Giám đốc Chi nhánh Ngân hàng. Lòng tham con người vốn dĩ không đáy, có được thứ này lại muốn có tiếp thứ kia. Cảnh Trung cũng vậy. Anh tiếp tục lao vào vòng xoáy kiếm tiền, như con thiêu thân lao vào trong lửa. Thi thoảng đi giao lưu cùng các lãnh đạo ngân hàng, có khi là đàn anh xã hội đen có tiếng ở một quận ngoại thành, anh có đến các quán bar, ôm ấp mấy cô nàng xinh đẹp, nhưng nhìn mãi, nhìn mãi, anh vẫn không tìm ra nét tương đồng thực sự nào giữa họ và Ngọc Thủy của anh. Cho dù có đôi lần anh trông thấy một vài cô nàng có nét đẹp giống cô, trải qua đôi lần tình một đêm với họ, nhưng anh vẫn như một kẻ cố chấp trong tình cảm, hoặc có lẽ là lời nguyện tình yêu không đạt được của đàn ông, nên anh cứ nhớ mãi không quên hình bóng ấy.

Không thể quên, vậy thì phải tiếp tục thôi. Nghĩ như vậy, anh bắt đầu tìm hiểu về cô, về tình hình của cha mẹ cô hiện nay. Đến khi phát hiện ra cha cô đang có món nợ lớn bên ngân hàng của anh, anh bắt đầu tìm cách tính toán, thuận nước đẩy thuyền, nhúng tay vào chuyện làm ăn và chuyện vay vốn của ông một chút, để ông nhanh chóng phải phá sản.

Lúc biết cha cô đã không còn gắng gượng được nữa, anh không hình dung cảm giác của mình là gì. Có lẽ là lẫn lộn mọi mùi vị của vui mừng, thích thú, lo lắng, tò mò, và có cả... chờ đợi. Anh tự nói với mình rằng việc trả thù gia đình cô đã thành công tốt đẹp.

Lấy điện thoại ra rồi tra danh bạ, anh chạm vào số của cô trên màn hình điện thoại. Anh biết cô vẫn dùng số điện thoại này. Và rồi anh vẫn thường tự huỷ hoại mình rằng cô đang chờ anh gọi cho cô. Nhưng anh không gọi, anh không muốn gọi. Bởi vì anh muốn khi anh gọi cho cô, cô phải đang ở trong một tình cảnh thật là thâm hiểm.

Gặp lại cô, chỉ là thiên thời địa lợi nhân hoà. Muốn trả thù cô, chỉ là vì nhớ mãi không quên. Nhưng anh thật không ngờ, khi gặp lại cô rồi, muốn đeo bám cô, trả thù cô, anh lại sa vào vết xe đổ của anh mười năm trước đây.

Nhìn thấy gia đình cô suy sụp, nhìn thấy cô trở nên yếu đuối và dần mất niềm tin, anh không biết phải mô tả cảm xúc của mình thế nào. Anh không hả hê nổi, anh không vui sướng nổi. Cuối cùng, anh biết anh vẫn thua cô, vì anh không còn trả thù cô được gì nữa cả.

Sau hai tuần liền không nhận được tin tức gì từ Cảnh Trung, đột nhiên Ngọc Thủy lại cảm thấy có đôi chút kỳ quái. Để cô yên suốt hai tuần ư? Đúng là không giống với phong cách “Đĩa đói đeo chân hạc” dạo gần đây của anh chút nào.

Vâng, cô thừa nhận, câu “Đĩa đói đeo chân hạc kia” là nguyên văn của mẹ cô mà ra.

Kể từ ngày mẹ cô biết là cô vẫn bị Cảnh Trung đeo bám, bà tiếp tục rót vào tai cô những lời mà mười năm trước bà hay nói. Thế nhưng dù có nói nhiều cỡ nào, bà vẫn hiểu được rằng mọi lời bà nói đối với đứa con gái cứng đầu cứng cổ này thì chỉ là nước đổ đầu vịt.

Khoảng thời gian yên lặng quý giá của cô khi được Cảnh Trung buông tha rốt cục cũng bị mẹ cô phá vỡ. Bởi vì vào một sáng sớm nọ bà phát hiện ra xe của Cảnh Trung xuất hiện ở bên đường gần nhà bà.

“Ngọc Thủy, cái thằng chết tiệt đó lại đậu xe ở trước nhà mình đây nè! Ôi trời ơi!”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy? Chắc mẹ nhìn lầm rồi!”

“Mắt mẹ còn tinh lắm thì sao không thấy được? Nó ngồi trong xe đó, mắt nhắm nghiền, mẹ gõ kính xe mà nó không lên tiếng! Nó muốn bám con tới bao giờ cơ chứ?” Bà càng nói càng tức.

“Mẹ, để con ra gặp anh ta!”

Mẹ cô giật cô lại: “Con còn ra dây dưa với nó sao? Không được, con không được đi!”

Bà tiếp tục: “Cứ để mẹ ra đuổi nó tiếp! Mẹ chờ xem nó còn dây dưa với con tới mức độ nào!”

Thấy mẹ mình cuống cuống lên như vậy, Ngọc Thủy ngăn bà lại: “Mẹ, mẹ đừng để chúng ta phải cãi nhau nữa được không? Chuyện của Cảnh Trung cứ để con tự giải quyết. Mẹ đừng xen vào có được không?”

Mẹ cô tức tối: “Không xen vào sao? Cô nói chuyện với mẹ cô như vậy à? Nếu năm xưa không nhờ tôi ngăn cản thì bây giờ cô với nó đã chết dí ở cái

đầu đường xá chợ nào rồi!”

“Mẹ! Mẹ đừng nhắc lại nữa! Con không còn là con của mười năm trước! Con tự biết cân nhắc!”

“Mẹ ra đó thì hàng xóm người ta càng cười vào mặt chúng ta nhiều hơn mà thôi!”

Thấy con gái mình nói vậy, bà đành im lặng. Bà nhớ lại vài lần trước đây trong quá khứ mỗi khi gặp Cảnh Trung, nếu anh ta không làm bà tức chết thì tức là hai người còn đang cãi nhau trời long đất lở.

Một thằng đàn ông thích cãi với phụ nữ, đặc biệt lại còn là mẹ của người mình yêu, quả là đồ đáng bỏ đi.

Nghĩ vậy, mẹ Ngọc Thủy đành ở yên trong nhà, để Ngọc Thủy ra xem tình hình mà đuổi Cảnh Trung cho khuất mắt bà.

Ngay khi bước tới gõ vào cửa kính xe của Cảnh Trung, Ngọc Thủy phát hiện anh ta có gì đó khác thường.

Sau nhiều lần gõ vào kính xe mà không thấy động tĩnh, cô lo lắng nhìn vào bên trong. Thấy Cảnh Trung nhắm mắt như đang ngủ, lòng cô dấy lên nỗi bất an.

Ngay lập tức, cô tăng tốc độ và cả cường độ, điên cuồng đập kính xe.

“Cảnh Trung, anh có nghe thấy không? Anh mau thức dậy cho tôi!”

“Cảnh Trung!”

Càng cố gắng dùng sức gõ mạnh vào cửa kính xe, Ngọc Thủy càng cảm thấy bất lực. Gương mặt cô nhòa đi, bởi nước mắt không biết lúc nào đã đọng đầy hai hốc mắt. Cô không thể không thừa nhận, cô sợ anh sẽ xảy ra chuyện, vẫn giống như mười năm trước đây, khi anh vì cô đi làm những việc mà suýt chút nữa mất mạng.

Khi cô đang bối rối không biết làm thế nào thì ở bên trong xe, Cảnh Trung đột nhiên thức dậy.

Dĩ nhiên là anh bị cô làm cho tỉnh giấc.

Lúc kính xe từ từ hạ xuống, anh bất ngờ nhìn thấy vẻ mặt lo lắng đăm lẹ của cô. Nhưng ngay lập tức, vẻ mặt mà anh mong chờ thường thức đó bỗng trở nên tức giận.

“Anh có biết sợ chết là gì không? Anh đi ngủ trong xe suốt cả một đêm như vậy? Anh có biết lúc này tôi tưởng anh đã gặp chuyện gì đó nguy hiểm rồi không hả?”

Nghe cô mắng xong, anh nhanh chóng giải thích: “Anh xin lỗi, tối qua anh đi làm về trễ, ghé ngang qua đây muốn nhìn em một chút, nhưng lại sợ làm phiền em, cho nên anh đậu xe ở đây. Anh không ngờ là anh lại ngủ quên mất.”

Mở cửa xe ra, anh vội vã đứng lên. Lúc này, dáng người cao lớn của anh phát huy ưu thế. Khi cô chưa kịp phản ứng, anh đã vội vã ôm cô vào lòng, lấy tay xoa xoa lấy lưng cô.

Nhận ra cô đang cứng người trong lòng anh, anh buông cô ra, dùng tay xoa lên mí mắt cô.

Cái cảm giác còn có người quan tâm lo lắng đến mình sau từng ấy năm trời khiến anh đột nhiên nở một nụ cười thật đẹp.

“Hừ, lại là cái nụ cười yêu nghiệt này!” Cô tự nhủ, bản thân mình lại tiếp tục không còn kháng thể nào để chống lại nó được nữa rồi.

Nhìn cô dường như đơ ra trước mặt anh, anh hiểu, lần này anh đã thắng cô rồi. Phụ nữ vốn dĩ mềm lòng cơ mà.

Tiếp tục lợi thế của mình, anh ra tiếp độc chiêu:

“Anh mua kem cho em nhé! Được không?”

Nghe anh nhẹ nhàng nói ra câu đó, cả người cô lại tiếp tục chấn động. Câu nói quen thuộc này lại như một đòn nữa đánh vào tâm lý cô. Cô không ngờ rằng cô vẫn còn muốn nghe lại câu nói này từ trong quá khứ.

Những năm tháng sống cùng nhau vừa u tối nhưng vẫn nhớ mãi không quên ấy, có những lúc chật vật nhất, khó khăn nhất, có những lúc cô giận anh vì những điều nhỏ nhặt, và cũng có những điều nhỏ nhặt từ anh làm cho cô vui vẻ trở lại, mà trong số đó, chính là que kem mà anh thường mua để dỗ dành cô.

Thời niên thiếu không thể nào quay trở lại ấy của cô và anh, lại như một đồng tro tàn nhưng vẫn còn hơi ấm, lại tiếp tục được một làn gió nào đấy thổi bùng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Tối hôm đó Ngọc Thủy không về nhà, cô qua đêm ở nhà Cảnh Trung.

Lúc vừa đến nhà anh, cả hai lập tức quán lấy nhau, như một ngọn lửa một khi hồi sinh từ đông tro tàn thì không còn gì có thể ngăn cản nổi.

Trong lúc quên mất sự cảm đoán của cha mẹ và những sai lầm của mười năm về trước, tạm quên đi hậu quả sáng hôm sau lúc trở về đối diện với mẹ mình, Ngọc Thủy đã vô tình sợ ý đề lộ một dấu vết vô cùng quan trọng.

Trong lúc cả hai thân mật bên nhau, Cảnh Trung đã nhìn thấy vết rạn trên bụng cô. Vết rạn tuy nhỏ và không rõ ràng nhưng cũng đủ làm anh sững sờ...

Vì có một cuộc họp với ban giám đốc ngân hàng vào buổi sáng, Cảnh Trung đi sớm và chỉ lại cho cô một tờ giấy có dính vài dòng chữ quan trọng cùng chùm chìa khoá đã để sẵn trên bàn.

“Anh có việc đi sớm, lúc em về nhớ đem theo chùm chìa khoá này nha. Anh làm riêng cho em đó. Lúc nào thích thì cứ tới nhà anh nhé.”

“Đồ ăn đã để sẵn ở bàn, nếu nguội rồi thì em bỏ vào lò vi sóng hâm lại.”

“Quần áo của em đã giặt sấy và đang phơi một chút ở ngoài ban công. Em nhất định phải nhớ lấy về. Còn nếu quên thì cứ mặc áo của anh mà về cũng được.”

“Cứ xin phép nghỉ một ngày phép bệnh đi, em không được đi làm hôm nay nha.”

Nhìn dòng chữ chi chít trên giấy ghi chú, Ngọc Thủy phì cười: “Thật lắm lời!”

Tuy rằng ngoài miệng nói như thế, nhưng không hiểu sao Ngọc Thủy lại cảm thấy như có một dòng nước ấm đang len lỏi vào trái tim cô. Nhấn vội cái tin nhắn phép cho Đình Bảo, cô không ngờ có một ngày mình cũng trở nên lười biếng và ngoan ngoãn như thế.

Làm xong mọi việc anh dọn như là ăn sáng và lấy đồ, Ngọc Thủy thông thả dạo quanh nhà anh.

Trần nhà màu kem, xung quanh tường là màu vàng nhạt dịu nhẹ, trên tường lại có gắn một cái chuông gió với những sợi chuông nhỏ hình giọt nước làm bằng thủy tinh.

Chiếc chuông gió này, rõ ràng là chiếc chuông gió mà mười năm trước cô tặng anh.

Thần thờ nhìn chiếc chuông gió vẫn không hề có dấu hiệu lão hoá nào sau mười năm dài như vậy, Ngọc Thủy ghen ngào.

Có phải anh đang trả thù cô không? Cô thầm nghĩ, rồi lại tự trấn an mình - Không sao cả, cho dù thế nào đi chăng nữa, là lừa dối hay thật lòng, cô đã không còn muốn quan tâm tới nữa. Bởi vì cô chỉ biết, hiện tại thứ cô cần chính là trân trọng những điều ngay trước mắt mình. Còn tương lai của cô với anh ư? Cô biết, cô không nên hy vọng làm gì, bởi vì trong những dự tính tương lai của cô, vẫn là không có chỗ của anh ở bên.

Cô tự tạo cho mình một dự định tương lai vô cùng lý trí, có lẽ là vì cô không muốn mình lại rơi vào tổn thương thêm một lần nào nữa cả. Chỉ có lý trí và nghĩ cho bản thân mình mới khiến cô không nuối tiếc, không sợ hãi, một mình vững chắc, độc lập bước đi.

Khi trở về nhà sau một đêm ngủ lang bên ngoài, Ngọc Thủy có chút sợ hãi. Cô không biết mẹ mình sẽ xử lý mình thế nào.

Nhìn thấy con gái mình lại là cái bộ dáng thần thờ quen thuộc mỗi khi dính líu tới Cảnh Trung, mẹ Ngọc Thủy tức tối vô cùng. Tuy nhiên khi Ngọc Thủy đi ngang qua bà để trở về phòng riêng, bà lại không cần nhắc cô một lời nào. Thấy mẹ mình như vậy, Ngọc Thủy hết sức ngạc nhiên.

Cô thầm cảm ơn trời đất đã giúp mẹ cô bỏ qua cho cô và không làm âm lên mà không hề nghĩ tới người cô nên cảm ơn phải là cha của cô. Bởi vì tối hôm qua khi mẹ cô chuẩn bị ra khỏi nhà để tiến đến hỏi tội Cảnh Trung, ông đã nhanh tay ngăn bà lại.

“Bà còn muốn gây thêm sóng gió gì nữa hả?”

“Ông đừng can tôi, tôi phải ngăn con gái mình lại. Sao nó cứ thích giẫm lại vết xe đổ của chính mình vậy trời?” Bà tức tối.

“Bà đừng can tui nó nữa! Bà càng can thì tui nó càng đến với nhau nhanh hơn thôi!”

“Sao ông biết?”

“Mười năm trước còn không phải là như vậy sao!” Cha Ngọc Thủy nhìn vợ mình, rồi lại nhìn về phía Ngọc Thủy và Cảnh Trung đang đứng, lặng lẽ thờ dài.

“Hãy để tụi nó đi con đường mà tụi nó muốn. Con gái mình đã lớn rồi. Nó đã có thể tự hiểu được nó muốn gì.”

“Nó muốn gì ư? Nó chỉ bị mấy thứ tình cảm vợ vắn làm cho mù mắt mà thôi!” Mẹ Ngọc Thủy phản bác lại lời chồng.

“Bà thấy vợ vắn sao? Vậy chuyện của bà hai mươi tám năm trước thì thế nào? Bà cho rằng chuyện tình cảm của bà hai mươi tám năm trước là vợ vắn hay sao?”

Nghe chồng mình đột nhiên nhắc tới mình, mẹ Ngọc Thủy sững sờ.

“Ông...ông biết tất cả sao?” Bà sợ hãi.

“Bà tưởng rằng tôi không hề nhắc đến là tôi không biết hay sao?” Ông bỗng dưng kích động.

“Những lần bà thờ dài nuôi tiếc, những lần bà nhìn kỷ vật của ông ta mà ngồi thần thờ. Bà đừng nói với tôi rằng bà không tiếc nuôi!”

Mẹ Ngọc Thủy kinh ngạc.

Một thoáng dừng lại, ông tiếp tục: “Bà đừng tự lừa mình dối người nữa.”

“Thà rằng cứ để bọn trẻ được làm những việc tụi nó muốn, còn hơn là cứ để tụi nó phải tiếc nuôi, có khi là tiếc nuôi cho đến hết quãng đời còn lại...” Ông nghèn nghẹn rồi thờ dài.

“Tôi biết, nếu được làm lại, bà chắc chắn sẽ không chọn tôi.. Có phải vậy không?” Nói xong câu cuối, cha Ngọc Thủy cảm thấy bản thân mình bỗng trở nên nhẹ nhõm. Hoá ra tới tận bây giờ ông mới hiểu được, cảm giác đè nén trong lòng nhiều năm bỗng chốc được giải toả lại thoải mái thế này. Chỉ có điều, trong sự thoải mái còn lẫn lộn một chút xót xa.

Nhìn bà còn đang sững sờ nhìn mình, ông cười gượng, sau đó từ từ bước vào phòng riêng.

Vài ngày sau đó là chuỗi ngày không biết làm gì của Ngọc Thủy.

Nên gọi cho anh, không nên gọi. Nên nhắn tin cho anh, không nên nhắn tin. Còn nếu như gọi cho anh thì phải nói cái gì cho tốt?

Thế nên mỗi khi Cảnh Trung gọi điện cho cô, khi thì hỏi cô ăn cơm chưa, khi thì hỏi cô đang làm cái gì, cô cứ như con gà mắc thóc chẳng thể nói nên câu từ nào cho hoa mỹ.

Thấy bản thân kém giao tiếp như vậy, Ngọc Thủy chỉ biết tự chế giễu chính mình. Hoá ra tập làm quen lại với cảm giác yêu đương quả là khó khăn với một người đã từ bỏ tình yêu suốt mười năm giống như cô.

Từ sau lần nói chuyện với trưởng phòng Đinh Bảo, cô và anh bỗng dưng trở nên thân thiết hơn bao giờ hết. Ngoài việc hỗ trợ nhau trong công việc một cách thường xuyên và tự nhiên hơn, cô và anh còn bông đùa nhau rất nhiều, những lúc ăn trưa bỗng trở nên rất vui vẻ.

Người ngoài nhìn vào lại bắt đầu trêu chọc và gán ghép cô và anh. Những lúc như vậy cô cũng thoải mái đùa giỡn với họ một chút.

“Anh Đinh Bảo, không phải anh thích em rồi đó chứ?”

Đinh Bảo cười tươi: “Thích chứ! Người xinh đẹp duyên dáng như em có ai mà không thích!” Nói xong lại nháy mắt với cô một cái, làm cả bọn con gái ế trong phòng nhìn thấy rồi kích động.

Nếu như không biết quá khứ của anh, có lẽ Ngọc Thủy còn có nửa phần tin tưởng câu đùa này là thật.

“Lãng mạn quá!” Jenny thốt lên.

“Ôi tôi chết mất!” Chị Trần Tiffany cũng phụ hoạ theo.

Chỉ có Ngọc Thủy là trầm mỉm cười trước phản ứng của hai người bọn họ.

Vì khá thân với Đinh Bảo như vậy, nên mỗi khi ăn tối với đồng nghiệp xong, Đinh Bảo lại hay đưa cô về nhà.

Không cách nào từ chối, Ngọc Thủy lại gặp phải cảnh chạm mặt Cảnh Trung khi Đinh Bảo vừa lái xe rời đi.

Những lúc như thế, Ngọc Thủy cứ cảm thấy mình vừa làm gì đó sai sai, trong khi cô lại tự nhủ rằng mình chẳng làm gì sai trái cả.

“Sao anh cứ đứng đợi em như thế này mà không báo cho em biết trước?” Nhìn thấy Cảnh Trung như cười như không tiến về phía mình, Ngọc Thủy hơi hời hợt.

“Anh thích đợi em mà.” Anh cười cười, tiến đến hôn nhẹ lên má cô.

“Về sau nếu em không có xe đưa về thì cứ gọi anh nha.” Anh vừa nói vừa vuốt nhẹ lọn tóc bên vành tai cô.

Ngập ngừng một lát, anh tiếp tục: “Đừng đi xe của anh chàng đó nữa.”

Cô phì cười: “Anh ghen à? Anh ấy là trưởng phòng của em mà!”

“Trưởng phòng thì lại càng không được. Ai lại đi làm phiền trưởng phòng của mình như vậy.”

“Và lại, anh cảm giác được anh ta thích em đó.” Anh tỏ vẻ nghiêm túc.

Cô cười xoà: “Vớ vẩn, anh ấy có người yêu rồi.”

Anh mỉm môi suy nghĩ: “À, vậy bạn gái anh ấy đâu?”

“Cô ấy...” Định trả lời Cảnh Trung, nhưng Ngọc Thủy chợt dừng lại.

Thấy cô như vậy, anh cười cười: “Làm gì có thằng con trai nào đã có người yêu lại quán lấy một đứa con gái chưa chồng chứ?”

Cô đầm nhẹ tay anh: “Anh nghi ngờ em với anh ấy có gì đó phải không?”

“Không, anh không nghi ngờ em. Anh chỉ tin vào cảm giác của mình mà thôi.”

Nói xong anh nhìn cô cười dịu dàng, để lại cho cô gái thông minh và đầy lý trí của anh một ánh nhìn khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Một thời gian sau đó là khoảng thời gian vui vẻ của Ngọc Thủy.

Được nhìn thấy Cảnh Trung mỗi tuần, khi thì đi dạo trong công viên, khi thì cùng anh đi xem phim, thỉnh thoảng lại đi bar hoặc lên lịch đi dã ngoại cuối tuần. Mỗi lần như vậy, Ngọc Thủy đều cảm thấy mọi sự trống rỗng cô đơn trong cô đều đã không còn tồn tại nữa. Ngày tháng của cô dần trôi đi nhanh chóng nhưng lại tràn ngập niềm vui khó tả.

Trong khoảng thời gian vui vẻ ấy, Ngọc Thủy tự chuẩn bị hành trang cho riêng mình, còn Cảnh Trung, anh cũng bắt đầu thực hiện việc mà anh cần thực hiện.

“Thủy à, mày làm như vậy, mày có hối hận không?” Phương Anh, người giúp cô chuẩn bị mọi thứ, hỏi cô bằng một thái độ vô cùng thận trọng.

“Tao không hối hận, vì tao đã có được những thứ tao cần có. Trong khoảng thời gian này, tao đã quá hạnh phúc và vui vẻ rồi. Tao sẽ không hối hận vì bất cứ điều gì nữa cả.”

Nhìn Ngọc Thủy kiên quyết như vậy, Phương Anh chỉ biết im lặng thở dài.

Đến một ngày nọ, Cảnh Trung rủ cô đến Sky Bar, quán bar mà anh yêu thích, nằm ở sân thượng của toà nhà hai mươi mấy tầng.

Anh bảo đợi cô ở Sky Bar, nhưng khi cô đến, quán bar đã được anh bao trọn.

Khi cô bước vào cửa bar, nhân viên bar dẫn cô đến vị trí trung tâm, xung quanh là những chiếc bàn trống không vì vắng khách nhưng lại được sưởi ấm bằng những ngọn nến lung linh.

Xung quanh cô, một số nhân viên chuẩn bị sẵn máy quay, như đang chứng kiến một thời khắc quan trọng.

Sững sờ vì sự hoành tráng của sự kiện sắp diễn ra, Ngọc Thủy cảm thấy mình như không thở được.

Anh đang chuẩn bị cầu hôn cô sao?

Và rồi sự xuất hiện của anh đã trả lời cho tất cả.

Mỉm cười xuất hiện cùng bó hoa đỏ thắm trên tay, anh ra hiệu cho nhân viên bar bật nhạc lên.

Chàng trai trang trọng trong chiếc sơ mi trắng thanh thuần vừa mỉm cười vừa tiến đến bên cô. Sau khi trao cô bó hoa, anh quỳ gối xuống, mở hộp, giơ

chiếc nhẫn lấp lánh ra phía trước ánh mắt của cô.

“Làm vợ anh nha!”

Sau câu nói ấy, một số nhân viên bar cùng nhau đồng thanh hô to: “Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Chờ cô một lát mà vẫn chưa có câu trả lời, Cảnh Trung bắt đầu lo lắng.

Ngay lúc ấy, nụ cười của anh chợt tắt, vì anh đã bất gặp ánh mắt do dự trong cô.

Nhìn anh ba giây, năm giây rồi lại hơn vài phút trôi qua, cô chỉ có thể nhìn anh, nhưng không hiểu sao từng giọt nước mắt lại bắt đầu lăn dài trên đôi gò má.

Một buổi tối lãng mạn, một chiếc nhẫn đính hôn, một người đàn ông cô yêu trong chiếc áo sơ mi trắng thuần khiết như thuở ban đầu mới quen... Tất cả đều như thật hoàn hảo. Thế nhưng...

“Em... em... không thể!”

Nói rồi cô lặng lẽ quay đi.

Ngay lập tức, anh chất vấn cô: “Tại sao lại không thể?”

Anh đứng dậy, nắm lấy hai vai cô, buộc cô đối diện với mình, rồi không quên ra hiệu cho nhân viên bar rời đi trong một sự tiếc nuối ngớ ngàng.

Khi chỉ còn lại cô và anh, cô lẳng lặng ngước lên nhìn anh.

“Anh biết rõ là em không thể!”

Cảnh Trung nôn nóng: “Hai chúng ta ba tháng qua không phải rất hạnh phúc hay sao? Chúng ta dường như đã trở lại vui vẻ như lúc trước! Trên đời này có chuyện gì là không thể chứ?”

“Ở bên anh, em rất hạnh phúc, cũng rất mãn nguyện, nhưng... anh cũng biết... chúng ta có rất nhiều thứ không thể quay lại như trước đây nữa.”

Nói rồi cô nói lảng sang chuyện khác: “Ba mẹ em tuần sau sẽ đi cư sang Canada, tuần sau em còn phải đưa ba mẹ đi, nên thời gian này... em bận lắm... Nên... có gì thì chúng ta nói chuyện sau nha anh.”

Nói xong cô liền gạt tay anh ra, quay mặt bỏ đi.

Nghe cô nói về việc cha mẹ cô đến Canada, anh cảm thấy giật mình chấn động.

Không bỏ cuộc với cô, anh kéo tay cô lại: “Em nói thật cho anh biết đi, có phải... em cũng tính đi Canada không?”

Cô đứng sững người lại, quay mặt tránh né anh: “Chuyện của em... không cần anh quan tâm.”

Không bắt cô phải đối diện với mình nữa, anh chỉ lặng lẽ mỉm cười chua chát: “Em không bao giờ cho anh cái quyền được động vào cuộc sống của em nữa à?”

“Anh quên là chúng ta chỉ có hẹn ước một năm thôi sao? Em ở bên anh, cũng là do anh muốn như vậy mà thôi.” Cô trốn tránh.

“Em nói dối!” Cảnh Trung phản bác.

“Rõ ràng ba tháng qua em rất vui vẻ, rất hạnh phúc khi ở bên anh, nào có cái dáng vẻ nào là bị anh ép buộc!” Anh tiếp tục.

“Anh đã cho người đi điều tra, mới biết... thì ra em giấu anh nhiều chuyện đến như vậy?”

Ngọc Thủy bỗng chốc có chút giật mình.

Thấy cô đứng im, Cảnh Trung tiếp tục: “Có phải em... đã từng sinh con ở Mỹ?”

Ngọc Thủy sững sờ. Cô không ngờ bí mật cô giấu giếm anh nhiều năm lại có một ngày để anh dễ dàng biết được.

“Anh dám điều tra em?” Cô chất vấn.

“Anh thấy vết rạn trên bụng em, nên... anh đã đi điều tra. Anh còn biết nó là con trai.” Vừa nói anh vừa nhìn thẳng vào mắt cô để thăm dò.

“Có phải em đang nhờ người nuôi con trai của chúng ta ở Mỹ hay không?”

Ngọc Thủy tiếp tục im lặng.

“Rốt cuộc thì hiện giờ con của anh đang ở đâu?”

Lần này lại đến lượt Ngọc Thủy nở nụ cười chua chát với anh.

“Thì ra... anh muốn cầu hôn em là vì đưa con sao?”

Cô tiếp tục: “Nếu anh có khả năng điều tra như vậy, chắc anh cũng biết, em sẽ không bao giờ cho anh biết đứa bé đang ở đâu.”

Cảnh Trung tức giận: “Dựa vào cái gì?” Vừa nói anh vừa nắm chặt vào vai cô.

Rất đau, đó là cảm giác của anh. Vì vậy cho nên anh cũng muốn cô phải đau như thế.

“Em dựa vào cái gì mà không nói cho anh biết sự thật! Em dựa vào đâu mà không cho anh biết sự tồn tại của con trai anh!”

Yên lặng nhìn anh, cô không trả lời.

“Em nói đi! Em nói cho anh biết đi!” Anh gào lên.

“Em biết anh yêu em! Bao nhiêu năm qua vẫn chỉ yêu một mình em, nhưng em vẫn cứ như vậy!”

“Rốt cuộc thì trái tim em là sắt thép hay vốn dĩ em không có tim?”

Nhìn cô cứng rắn nhưng rơi lệ nhìn anh, Cảnh Trung không hiểu sao mình lại đau đớn như vậy.

Nước mắt không hiểu sao lại bắt đầu làm nhoe đi mọi thứ xung quanh anh...

“Anh vẫn không biết được rốt cuộc đứa bé hiện đang ở đâu, nhưng anh nhất định sẽ điều tra ra được!”

Kiên trì nhìn anh một lúc lâu, Ngọc Thủy đột ngột bỏ chạy.

Lần này, Cảnh Trung không đuổi theo, cũng không níu kéo cô nữa.

Trời đột nhiên đổ cơn mưa, nhưng Cảnh Trung vẫn đứng đấy, trên sân thượng của toà nhà cao tầng, sừng sững như một pho tượng, mặc cho nước mưa thấm ướt áo anh.

Nhìn lại tất cả những gì đã chuẩn bị hôm nay, anh cảm thấy mình thật ngu xuẩn.

Lúc anh biết Ngọc Thủy đã từng sinh con, đã từng giấu anh nhiều thứ như vậy, anh vô cùng tức giận.

Thế nhưng, cảm giác có được một mái ấm gia đình với cô và có đứa con của hai người đã làm anh bỏ qua tất cả. Vì vậy mà anh đã chuẩn bị tất cả cho ngày hôm nay. Đến cuối cùng thì cô cũng vẫn tiếp tục giẫm đạp lên những điều tốt đẹp mà anh muốn dành cho cô.

Đến tận lúc này, anh mới biết, hoá ra anh không hiểu cô, cũng không thể nào làm cho hai người trở về hai người của mười năm trước.

Đến lúc này, anh mới hiểu rằng anh bất lực biết bao nhiêu.

--- -----

Trở về nhà, Ngọc Thủy tối đó bỗng nhiên mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy chàng trai áo trắng đến trước mặt cô, dẫn cô ra gốc cây phượng nơi cuối sân trường.

Trên gốc cây, anh chỉ cho cô dòng chữ do chính tay cô khắc: “Mãi mãi giữ anh trong tim em.”

Nhưng rồi đột nhiên một lúc sau, chàng trai ấy mỉm cười một cách điên cuồng, đẩy cô xuống một dòng nước. Dòng nước đó cứ thế nhấn chìm cô mãi mãi.

Cô không thờ nổi, không thể thờ nổi, vì vậy mà cô đột nhiên tỉnh giấc.

Thần thờ nhìn đồng hồ chỉ ba giờ sáng, cô đột nhiên trấn tĩnh, như một người vừa thoát khỏi cơn ác mộng, cô trầm mặc nhớ về dòng chữ mà cô đã khắc lên cây phượng vì năm ấy, cũng là lời hứa của cô với anh.

“Mãi mãi giữ anh trong tim em.”

“Mãi mãi...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Vài ngày sau đó Ngọc Thủy không hề thấy Cảnh Trung xuất hiện.

Ngày đưa ba mẹ cô đi định cư Canada, Phương Anh cùng chồng giúp cô thu dọn đồ đạc và giúp cô tiễn cha mẹ cô ra sân bay.

“Chồng mày bận như vậy mà vẫn đến giúp tao sao?” Nhìn Hải Thành cho người đến giúp mình, lại còn khệ nệ thu dọn các thứ, Ngọc Thủy quay sang hỏi nhỏ Phương Anh.

“Ảnh muốn tới giúp một tay đó mà.”

“Đường đường là phó tổng của tập đoàn mà lại đi làm ô sin cho tao. Tao cảm thấy thật vinh hạnh!” Ngọc Thủy đùa.

“Vi ảnh nói là ảnh nợ mày.” Phương Anh trả lời. Ngay lập tức, Ngọc Thủy tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Mày không nhớ là mày chính là bà mai của tao với ảnh sao?” Phương Anh mỉm cười.

Thấy bạn mình vẫn cứ ngỡ ngác, Phương Anh nhắc lại chuyện cũ.

“Nếu không có mày bảo ảnh làm liều năm đó, có lẽ bây giờ tụi tao cũng không thể nào đến với nhau rồi.”

Nghe Phương Anh nói như vậy, Ngọc Thủy chợt phì cười.

Dương Hải Thành - chàng trai mặt búng ra sữa tròn tròn ú ú cao to năm đó, vừa khờ vừa vụng về lại không biết cách tỏ tình, bị cô tìm cách ăn hiếp và dồn ép, lại có thể lột xác trở thành một chàng trai trưởng thành và vững chãi thế này đây.

Mặc dù đã phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng ánh mắt kiên định rực rỡ mỗi khi nhìn Phương Anh lại chẳng hề thay đổi chút nào.

Nhìn Hải Thành, Ngọc Thủy lại chợt nhớ đến Cảnh Trung. Hai con người khác nhau nhưng lại cố chấp như nhau, vẫn cứ trung thành với lựa chọn thuở trung học của mình. Chỉ có điều, một người tu thành chính quả, còn một người lại là trở thành một sự giãy vò.

Lúc Phương Anh đòi theo Ngọc Thủy ra sân bay, Hải Thành liền lôi cô vào một góc nói nhỏ, nhưng cái sự nói nhỏ này của hai người lại bị Ngọc Thủy nghe hết cả.

“Em không đi, em còn phải ra sân bay với Ngọc Thủy, có đi thì tự mình anh đi đi!”

Nói xong cô chuẩn bị quay lưng bỏ đi, thì cánh tay lại đột nhiên bị Hải Thành nắm lại, ánh mắt của anh lại thể hiện một sự khẩn cầu nhất định.

“Em không đi thì họp đồng của anh không ký được. Em biết ông ấy thích trò chuyện với em mà!” Hải Thành nài nỉ.

“Dương Hải Thành, anh nhiều năm như vậy vẫn cứ chơi chiêu địa đôi đeo bám em như vậy sao?”

Hải Thành tức tối: “Anh cứ bám em đấy! Nhưng nếu anh không bám em thì còn ai bám em nữa!”

“Em mà cần anh đeo bám em sao?” Phương Anh vênh mặt.

“Chứ còn gì nữa! Nếu năm đó anh không quay lại, chắc bây giờ em đã trở thành cô gái cô độc suốt đời rồi!”

Nghe Hải Thành nói như vậy, Phương Anh lập tức lấy chân đá anh một cái.

“Cái bộ dạng sống dở chết dở của em khi đó khiến anh không thể nào không quay lại với em được!”

“Cái đồ nói phét này, anh đi chết đi!” Nói xong, Phương Anh ra sức đâm vào ngực Hải Thành.

“Ai sống dở chết dở? Còn không phải là năm đó anh không có em thì không sống được, li lợm từ Mỹ về tìm em, lại còn đeo bám em dai dẳng như vậy sao?”

Từ chối khéo Phương Anh để Hải Thành thuận lợi đưa Phương Anh đi công chuyện, Ngọc Thủy cùng cha mẹ cô ra sân bay.

“Khi nào tới nơi ba mẹ nhớ gọi cho con biết nha.” Ngọc Thủy dặn dò cẩn thận.

Trước khi vào trong làm thủ tục, mẹ Ngọc Thủy còn không quên nói với cô: “Con nhất định phải chăm sóc mình cho tốt, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ càng.”

“Được rồi, con biết mà mẹ, ba mẹ nhanh vào trong đi!”

Tiến ba mẹ xong, Ngọc Thủy cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Vì mọi việc ở Canada, gia đình cô đã chuẩn bị từ nhiều năm về trước. Vì vậy dù ba mẹ cô đã không còn tài sản gì ở đây, thì họ vẫn còn một gia sản nhỏ mà họ đã chuẩn bị tại nơi mà họ sắp đến.

Với một căn nhà và một nông trại rộng lớn tại Canada, nơi có khí hậu và điều kiện y tế tốt, Ngọc Thủy tin chắc bệnh tình của cha cô nhất định sẽ thuyên giảm đi phần nào.

Nhìn lên bầu trời trong xanh, Ngọc Thủy tự nhủ với lòng, rất nhanh thôi, rồi cô cũng sẽ đi đến nơi mà cô muốn đến.

Lúc đến văn phòng làm việc, Đình Bảo vẫn thăm hỏi cô như mọi khi, vì anh thường xuyên nắm được tình hình gia đình cô ra sao, bởi lẽ những thủ tục rườm rà này họ cũng có một phần do anh giúp đỡ cô.

Mặc dù lúc nào cũng ra vẻ trước mặt cô rằng anh chỉ xem cô như một người bạn hoặc một người em gái nhỏ để mà giúp đỡ, nhưng anh thừa hiểu, anh đã bị cô thu hút mất rồi.

Kiểu người tự lập, thẳng thắn và không bao giờ ra vẻ như cô lại khiến anh cảm thấy thân thuộc như vậy.

“Ba mẹ em đi Canada rồi sao?” Anh quay sang hỏi cô.

Cô mỉm cười: “Đi rồi anh ơi.”

“Có lẽ không khí bên đó tốt sẽ thích hợp cho cha em điều dưỡng cơ thể.” Anh an ủi cô.

“Em cũng hy vọng như vậy.” Cô trả lời nhàn nhạt.

“À! Mà visa của em có chưa? Thủ tục của em...tới đâu rồi?” Anh tò mò.

“Vẫn chưa, em nghĩ có lẽ phải thêm một hay hai tuần nữa mới có.”

“Thật tốt!” Anh nói thêm.

Ngọc Thủy giật mình: “Cái gì tốt chứ! Em còn mong đi nhanh hơn nữa đây này!”

Trầm ngâm một lúc lâu, Đình Bảo cất lời: “Có thể còn gấp được em hai tuần nữa, đương nhiên là rất tốt rồi!”

Nghe anh nói như vậy, Ngọc Thủy lặng im. Không lẽ cảm giác của Cảnh Trung về tình cảm của Đình Bảo đối với cô là chính xác?

Nhắc đến Cảnh Trung, Ngọc Thủy nhớ ra nhiều ngày rồi anh bỗng dưng mất tích khỏi cuộc sống của cô. Mặc dù cái tên Cảnh Trung này cứ mỗi khi nhớ tới lại khiến cô như nhói đau thêm một chút, nhưng cô hiểu, cuộc sống của anh không nên có cô, cũng như cuộc sống của cô không nên có anh.

Khi hai đường thẳng giao nhau đã đi qua nhau rồi thì sẽ không còn bao giờ có thể gặp lại nhau được nữa.

Vừa nhớ đến anh một lúc, điện thoại của cô bỗng reo lên.

“Cô có phải người yêu của Cảnh Trung không?”

Sau cuộc điện thoại, cô lập tức lấy chìa khoá nhà Cảnh Trung, rồi sau đó bắt taxi đến ngay nhà anh.

“Tôi là bạn của Cảnh Trung. Mấy ngày nay anh ấy bị sốt nên xin nghỉ việc. Thấy vậy tôi liền đến thăm. Nhưng anh cứ tỉnh dậy là lấy bia ra uống mãi. Tôi can hoài không được. Lại thấy anh ấy thỉnh thoảng lấy điện thoại ra rồi tra danh bạ số của cô, muốn gọi nhưng lại không gọi...”

“Tôi linh cảm hai người có chuyện gì đó nên mới gọi hỏi cô thử xem sao.”

Khi Ngọc Thủy đến nơi, thứ cô nhìn thấy đầu tiên là sàn nhà loang lổ vết ố, vài vỏ bia trông không vương vãi khắp nơi.

Cảnh Trung ngồi ở một góc nhà, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt đỏ hoe và tràn đầy mệt mỏi.

Nhìn anh như vậy, Ngọc Thủy tự hỏi không biết anh đã ngồi bệt xuống ở đây từ khi nào.

Lấy tay mình quàng qua vai Cảnh Trung để đỡ anh ngồi dậy, Ngọc Thủy giờ mới hiểu được cái gọi là chênh lệch sức mạnh giữa nam và nữ.

Cố gắng dùng sức để nâng Cảnh Trung lên thế nhưng người ngọm của anh chàng vẫn cứng như sắt thép.

Bị người khác quấy rầy, Cảnh Trung đột ngột tỉnh lại.

Nhìn thấy Ngọc Thủy, Cảnh Trung gạt nhanh tay cô ra khỏi người anh.

“Cô tránh ra! Ai cho cô động vào người tôi!”

Nghe Cảnh Trung nói thế, Ngọc Thủy bắt đầu tức giận: “Anh mau tới trước gương mà nhìn bộ dạng anh lúc này mà xem! Xem anh thê thảm cỡ nào!”

Thấy Cảnh Trung vẫn không nhúc nhích, Ngọc Thủy lập tức dùng hết sức lôi người anh dậy: “Anh đứng lên cho tôi! Anh mau đứng lên!”

Cảnh Trung gạt phắt: “Tôi cần quá gì cô giúp! Tự tôi có thể đứng lên được!”

Nói rồi Cảnh Trung loạng choạng đứng dậy, anh đi ngang qua cô, vờ như không thấy.

Đóng âm cửa nhà vệ sinh, Cảnh Trung mở nước, ngồi vào bồn tắm, mặc cho Ngọc Thủy cứ thần thờ ngồi đợi bên ngoài.

Cô muốn đi về, mặc kệ và không quan tâm gì đến người đàn ông này. Nhưng cô biết, chân cô không thể nào đứng lên mà rời khỏi nơi này được.

Suy cho cùng, có những thứ dù muốn bỏ đi vẫn không thể bỏ đi được. Có những việc dù là quá khứ thì nó vẫn tồn tại. Chỉ ít là tồn tại trong tiềm thức của cô.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ ngồi chờ đợi Cảnh Trung, Ngọc Thủy bắt đầu lo lắng. Khóc không khóc được, cô chỉ cảm thấy một sự khó chịu đang càng ngày càng tích tụ dần.

Sợ Cảnh Trung có chuyện gì xảy ra, Ngọc Thủy đập cửa liên hồi.

“Cảnh Trung, anh tắm xong chưa? Anh mau ra đây đi!”

Sự im lặng tiếp tục càng khiến cô lo lắng: “Mở cửa! Anh mau mở cửa đi!”

Trả lời cô lại là một sự tịch mịch đến đáng sợ.

Ngồi khụy xuống bên cửa nhà vệ sinh, Ngọc Thủy bắt đầu bật khóc: “Tại sao anh cứ dùng cách này để thử tôi? Tại sao vậy?”

Nghe thấy tiếng khóc từ bên ngoài, Cảnh Trung mở cửa. Trên người anh là chiếc khăn tắm quấn ngang hông, để lộ cơ bụng có phần săn chắc.

Ngước lên nhìn anh, cô phát hiện, ánh mắt anh lạnh lẽo và u ám.

Nhìn thấy cô khóc như vậy, Cảnh Trung mềm lòng. Anh lại không nhịn được mà đành phải lên tiếng.

“Anh tự hỏi mình rất nhiều lần tại sao chúng ta lại trở nên như thế này.”

Anh tiếp tục: “Là anh không khiến em yên tâm ở bên cạnh anh đến suốt cuộc đời, hay là vì em đã có người khác?”

“Rồi anh lại tự hỏi, năm đó lúc em rời bỏ anh để đi du học, em có hối hận không?”

Anh mỉm cười chua chát: “Anh biết, em không hối hận. Nhưng anh vẫn tự lừa dối bản thân mình. Anh vẫn nghĩ rằng chúng ta còn có thể quay lại. Vẫn nghĩ rằng em vẫn còn yêu anh.”

“Nhưng hoá ra là anh tự lừa mình dối người mà thôi.”

“Em đến bên anh những tháng qua, rốt cục cũng chỉ là để có được những phút giây vui vẻ nhất thời thôi, có đúng như vậy không?”

Cô im lặng, cổ họng không cho mình tiếp tục roi nước mắt nữa.

Sau một lát trầm ngâm, cô đứng lên, bình tĩnh nhìn vào mắt anh: “Năm đó lúc ở sân bay, tôi rõ ràng chờ anh. Tôi chờ anh tới để ngăn cản tôi đi. Tôi đã gửi lời tới Phương Anh để báo với anh ngày giờ tôi bay sang Mỹ.”

“Nhưng cuối cùng anh vẫn không tới.”

“Lúc đó chính anh còn không tin tưởng vào bản thân mình, không dám nắm lấy tình cảm của chúng ta thì tới giờ này anh còn trách tôi nữa hay sao?”

Nghe Ngọc Thủy nói đến đây, Cảnh Trung chấn động. Từng lời nói của cô như chĩa vào vết thương cũ trên người anh, càng lúc càng rỉ máu thêm.

“Vì vậy mà em không thể tha thứ cho anh sao?”

Không trả lời Cảnh Trung, Ngọc Thủy bước nhanh ra cửa.

Khi tiếng cửa đóng âm một tiếng vang dội đến tai Cảnh Trung, từng mảng ký ức như tràn ngập trong đầu anh một lần nữa.

Ngày ấy, anh có đến sân bay, lặng lẽ đứng ở một góc quan sát cô. Nhưng thay vì cản cô sang Mỹ, anh lại không làm gì cả.

Sau khi Ngọc Thủy rời bỏ anh một thời gian, anh quả thực có nhận được tin về chuyến bay của cô. Thế nhưng, anh đã không ngăn cản cô.

Anh chỉ đứng lặng nhìn cô ở một góc, nhìn cô chào tạm biệt mọi người, nhìn cô rời đi.

Đó là ngày mà anh cảm thấy bất lực và đau khổ nhất trong cuộc đời. Đó là ngày anh hiểu anh sẽ mất cô mãi mãi.

Nếu như anh biết cô đang mang thai con của hai người, nếu như anh biết cô muốn anh cản cô lại, và nếu như anh thực sự cản cô lại, thì kết cục giữa cô và anh có thể khác thế này không?

Nếu như... Thế nhưng cuộc đời lại không có hai chữ nếu như...

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chỉ còn một ngày nữa là Ngọc Thủy nghỉ việc để chuẩn bị hành trang sang Toronto vào tuần sau. Thế nên mọi người trong phòng lại được dịp tổ chức tiệc chia tay hoành tráng.

Đặt bàn buffet ở một nhà hàng thịt nướng, Ngọc Thủy lại được dịp ngồi gần Đình Bảo.

Từ lượng của Ngọc Thủy rất khá, vì vậy mà cô biết dù đã uống tới năm lon bia, cô vẫn có khả năng tỉnh táo như thường.

Thấy Ngọc Thủy cứ thoải mái uống bia như vậy, Đình Bảo dặn dò: “Em đừng uống nhiều quá, không tốt đâu!”

Ngọc Thủy cười trêu: “Em uống rất khá, trước đây ở Mỹ em rất hay đi party, anh yên tâm đi.”

Thấy Đình Bảo vẫn nhìn cô chằm chằm như cảnh cáo, Ngọc Thủy bèn trấn an anh: “Nếu em có say thì anh chở em về là được rồi!” Mím cười dịu dàng nhìn Đình Bảo, Ngọc Thủy khiến anh không khỏi mím cười lại với cô, như vừa bị cô dụ hoặc.

Thấy hai người tình tứ như vậy, Tiffany và Jenny lại có dịp giăng thuyền cặp đôi ra khơi.

“Ngọc Thủy, em bỏ tụi chị thì tụi chị cũng không ý kiến. Nhưng em lại bỏ trưởng phòng Đình Bảo đẹp trai hào hoa phong nhã của chúng ta!” Chị Trần than vãn dùm Đình Bảo.

“Chị Trần nói phải, em cứ mong hai người đến với nhau. Chị đi Toronto rồi nhưng lại bỏ lại tụi em với những con tim tan vỡ! Thuyền của tụi em coi như bị chìm chìm rồi!” Jenny phụ họa.

Ngọc Thủy phì cười: “Vậy nhờ hai người chăm sóc dùm Đình Bảo giúp Thủy nha!”

Nghe Ngọc Thủy nói như vậy, Đình Bảo đang uống bia bỗng dưng bị sặc nước. Anh chàng ho khan không ngừng.

Khi Đình Bảo chở Ngọc Thủy về nhà trọ của cô, trời đột nhiên đổ cơn mưa.

Vì uống quá nhiều bia, Ngọc Thủy lại nhìn màn mưa dày đặc xuyên qua lớp kính ô tô mà trầm mặc. Bởi vì cô lại nhớ về khoảng thời gian mười năm trước.

Tuyết trắng xóa một vùng Virginia, một mình cô nặng nề trong lớp áo lông bước đi trên tuyết.

Ngày ấy, khi đang mang thai đến tháng thứ tám, cô đến trung tâm y tế để gặp người sẽ nhận nuôi con của cô.

Lấy tay mình xoa xoa bụng, cô cảm thấy rất đau lòng. Cô không muốn từ bỏ đứa trẻ này, vì vậy chỉ có một cách là để nó được trở thành con của người khác.

Một đứa trẻ không có cha, chỉ bằng hãy để nó trưởng thành trong một gia đình hoàn mỹ.

Trong lúc Ngọc Thủy đang nhớ về những hồi ức không mấy tốt đẹp đó, cô chợt nhận được điện thoại của Phương Anh: “Thủy, mày có biết căn biệt thự của gia đình mày giờ thuộc về ai không?”

Nghe Phương Anh nói như vậy, Ngọc Thủy hơi ngạc nhiên. Cô đã không còn quan tâm về căn biệt thự mà mình từng lớn lên nữa. Vì cô đã chuẩn bị để

từ bỏ hết tất cả mọi thứ ở đây rồi.

“Mày nói gì vậy? Căn biệt thự đã thuộc về ngân hàng Đông Dương rồi mà!” Ngọc Thủy trả lời.

“Nhưng bây giờ nó được ngân hàng bán cho người khác rồi! Mày không đoán được người đó là ai à?”

Không chờ Ngọc Thủy trả lời, Phương Anh tiếp tục: “Hải Thành tình cờ có được thông tin là căn nhà của mày hiện đang thuộc về Cảnh Trung! Chính xác là thuộc sở hữu của bạn anh ta vài tháng trước, nhưng bây giờ lại được bán cho anh ta rồi!”

Sững sờ nghe Phương Anh nói, Ngọc Thủy đột nhiên không biết phải nói gì cho tốt.

“Mày nghe rõ không vậy? Sao mày không trả lời tao?” Phương Anh sốt ruột.

“Tao nghe rõ rồi!”

“Vậy mày có tính toán gì không?”

Trầm ngâm một lúc, Ngọc Thủy trả lời: “Cứ mặc kệ anh ấy đi. Tao nghĩ... tao không còn tâm trí để quan tâm tới những việc như vậy nữa!”

Sau khi Ngọc Thủy cúp máy, Phương Anh cảm thấy rất khó chịu.

Cô biết, cô nhất định phải đi gặp Cảnh Trung.

Chở Ngọc Thủy tới nhà trọ rồi, Đình Bảo nán lại nhà cô một lát.

“Đề em pha trà cho anh. Trời mưa và lạnh như vậy mà!”

“Không cần đâu, anh chỉ ngồi đợi mưa bớt đi một lát rồi về! Anh đi ô tô mà, mưa thì cứ mưa chứ có ảnh hưởng gì đến anh đâu!” Đình Bảo chống chế.

Pha cho Đình Bảo và chính mình một tách trà nóng, Ngọc Thủy cùng anh trò chuyện.

“Em đi rồi thì trong công ty sẽ không còn ai để tâm sự với anh nữa.” Đình Bảo tiếc nuối.

“Phải ha, em cũng không còn ai để tâm sự.” Ngọc Thủy phụ họa.

“Tuần sau khi đến Toronto rồi thì em nhớ liên lạc anh nha. Anh có một người dì ở Toronto. Anh có kể dì ấy nghe là em sắp sang học MBA, vậy là dì ấy bảo nhất định phải gặp em.” Đình Bảo dặn dò.

“Trời ơi! Sao anh lại kể cho dì anh về em?” Ngọc Thủy xấu hổ.

Thấy Ngọc Thủy như vậy, Đình Bảo bèn giãi bày: “Anh với em tuy không làm việc lâu nhưng chẳng phải chúng ta rất hợp nhau sao?”

Ngọc Thủy có chút kinh ngạc.

“Anh nói với dì rằng em chính là cô gái mà anh đang theo đuổi.”

Thấy Ngọc Thủy sững sờ, Đình Bảo bèn phá vỡ sự căng thẳng trong cô: “Anh đùa với em thôi! Anh nói với dì em là người bạn thân của anh mà thôi.”

Nghe được những lời như vậy, Ngọc Thủy nhẹ nhõm.

“Anh làm em hết hồn!”

Chỉ thử Ngọc Thủy một chút mà cô lại có phản ứng như thế, Đình Bảo biết, thứ tình cảm đơn phương của anh rốt cục cũng chỉ có thể chôn giấu mà thôi.

Tiền Đình Bảo về, Ngọc Thủy không biết là Cảnh Trung lại nhìn thấy cô và Đình Bảo.

Chỉ nhìn cô phía xa xa nhưng lại nhìn thấy sự thoải mái thân thiết giữa hai người, Cảnh Trung không khỏi ghen tị.

Thế nhưng trái với những hành động trước đây là lập tức đến hỏi tội cô, Cảnh Trung lại quyết định không làm gì cả. Bởi vì anh đang dần dần tuyệt vọng.

Đoạn tình cảm này có lẽ không nên tiếp tục thì đúng hơn. Dù rằng anh vẫn còn đang tiếp tục điều tra xem con trai anh đang ở đâu, nhưng có lẽ nó sẽ vẫn là chuyện của riêng anh, không còn liên quan gì đến cô nữa.

Chấp nhận số phận có lẽ là điều tốt nhất vào lúc này của cô và anh.

Ngày hôm sau, Cảnh Trung đến gặp Phương Anh như đã hẹn.

“Lâu quá không gặp!” Cảnh Trung chào hỏi Phương Anh.

“Ừ, cũng đã mười năm rồi!” Phương Anh tiếp lời.

Nhìn xung quanh quán cà phê, Cảnh Trung cảm thấy phong cách hoài cổ của quán thật thích hợp với câu chuyện sắp tới giữa anh và Phương Anh.

“Nhớ năm đó lúc Trung và Ngọc Thủy ở bên nhau, hai người thật sự rất can đảm.” Phương Anh tiếp tục.

“Can đảm thì đã sao? Còn không phải đó là những ngày tháng Ngọc Thủy muốn quên nhất hay sao?” Cảnh Trung chưa xót.

“Vậy là Trung không hiểu Thủy gì cả.” Phương Anh mỉm cười.

“Ngọc Thủy không muốn quên đâu.” Phương Anh trả lời khiến Cảnh Trung ngạc nhiên.

“Trung có biết nguyên nhân vì sao Thủy rời bỏ Trung không?”

Câu hỏi này lập tức khiến Cảnh Trung rơi vào trầm mặc.

“Năm đó hai người dọn vào một căn nhà trọ chật chội để sống cùng nhau, từ bỏ gia đình, từ bỏ đại học, quả thực rất khó khăn. Nhưng Thủy nó nói nó cảm thấy khoảng thời gian đó vừa cực nhưng cũng vừa vui vẻ của hai người.”

Phương Anh tiếp tục: “Nhưng cái mà nó nhìn thấy là gì? Chính là Trung một mình róm rầu đi về nhà trọ, sau đó trước khi về tới nhà lại cố gắng lấy một cái áo khoác để khoác lên người che đi vết thương, tránh cho Thủy nó nhìn thấy.”

Nghe Phương Anh nói như vậy, Cảnh Trung cũng sờ: “Cô ấy... đã nhìn thấy hết rồi sao?”

Phương Anh nhìn Cảnh Trung giây lát sau đó gật đầu: “Nó không chỉ nhìn thấy như vậy. Nó còn nhìn thấy hai người không có tương lai. Nó nhìn thấy tình yêu của hai người rồi cũng sẽ lụi tàn.”

“Cho nên nó liền gọi cho ba nó nói là nó hối hận rồi, nói là nó muốn đi du học.”

Siết chặt tay mình thành nắm không biết từ lúc nào, Cảnh Trung cảm thấy như bản thân sắp không thở được.

Nhìn thẳng vào mắt Cảnh Trung một lần nữa, Phương Anh lại tiếp tục khơi gợi chuyện cũ: “Bây giờ hai người trở nên như thế này, Phương Anh không biết phải nói sao. Nhưng mà ít ra thì hai người cũng đã tự mình làm được nhiều việc như đi du học, thăng tiến trong ngân hàng...”

“Vì vậy mong Trung đừng trách Thủy nữa. Hai người rời khỏi nhau hoá ra lại đúng đắn đó Trung.”

Thấy Cảnh Trung như vừa bị mình làm cho chần chừ, Phương Anh lại nói lảng sang chuyện khác.

“Lúc nó ở Mỹ biết mẹ Trung mất, nó cũng rất đau lòng.”

Nghe Phương Anh nhắc đến mẹ mình, Cảnh Trung càng cảm thấy câu chuyện giữa Ngọc Thủy và anh đúng là không thể nào có kết cục tốt đẹp.

“Mẹ Trung mất trước ngày Ngọc Thủy sang Mỹ.” Cảnh Trung giải thích.

Lần này lại đến lượt Phương Anh cũng sờ.

“Trung nói sao? Mẹ Trung mất trước ngày Phương Anh sang Mỹ sao?”

Sau giây lát suy nghĩ, Phương Anh như giật mình sáng tỏ: “Thì ra Trung không đến sân bay để căn Thủy cũng là vì nguyên nhân như vậy sao?”

Trầm ngâm không đáp, Cảnh Trung như thừa nhận với Phương Anh sự việc.

Thực ra, trước ngày Ngọc Thủy bay sang Mỹ, ngày Cảnh Trung phát hiện mẹ anh phát bệnh tim rồi đột ngột qua đời, cũng là ngày ba mẹ Ngọc Thủy tới nhà mẹ anh để gặp bà.

Họ rời đi một lúc lâu thì người hàng xóm lâu năm của gia đình Cảnh Trung mới phát hiện ra mẹ Cảnh Trung đã bất tỉnh.

Thế nên ngày Ngọc Thủy rời đi là ngày anh đau đớn mất thêm một người phụ nữ quan trọng nữa của cuộc đời mình. Nhưng người phụ nữ thứ hai này anh lại không có cách nào để níu giữ cô.

Anh đau khổ tuyệt vọng nhưng lại không có cách nào thuyết phục bản thân mình phải làm điều gì đó để cứu vãn tình cảm giữa cô và anh lúc đó.

Từ bỏ cô là cách tốt nhất để anh đau khổ và trừng phạt chính mình. Bởi vì nếu như anh không ở bên cô, có lẽ mẹ anh cũng không ra đi như thế.

Chỉ có một điều duy nhất anh vẫn phải làm là không bao giờ nói cho cô biết sự thật này. Bởi vì chỉ cần một mình anh giữ nó ở trong lòng là đủ lắm rồi.

Lần thứ hai trong đời, anh biết được ngày người anh yêu rời khỏi quê hương. Và rồi lịch sử lặp lại, anh cũng không có cách nào níu giữ cô được nữa. Mọi thứ giữa cô và anh, rốt cục chỉ còn là một dấu chấm hết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Em Từ Bỏ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.